

věčná

Hudební festival
nejen terezínských skladatelů
2. 2. – 20. 3. 2025

naděje

Hudební festival nejen tereziánských skladatelů 2. 2. – 20. 3. 2025

4	Úvodní slovo	
5	Program	
6	2. 2. 2025	Kühnův dětský sbor
12	2. 2. 2025	Pražští komorní sólisté Pražský katedrální sbor Radek Baborák - dirigent Karel Dohnal - klarinet Tamara Morozová - soprán Pavel Kšica - baryton
26	4. 2. 2025	Belfiato Quintet
32	6. 3. 2025	Vilém Vlček - violoncello Marek Kozák - klavír
38	8. 3. 2025	Emil Viklický Trio
44	14. 3. 2025	Divadelní představení "Gido - portrét skladatele"
46	20. 3. 2025	Wiener Klavierquartett
54	Autoři	
64	English Program	

Nadační fond Hudba pro Věčnou naději

Členové správní rady fondu: Martina Jankovská, Arnošt Polák, Michal Stachník

Výkonná ředitelka: Irma Mrázková

Dramaturgyně festivalu: Kristina Vocetková

Autorka textů: Vlasta Reittererová

Překlad textů: Arnošt Polák

Vybrané večery uvádí: Petr Kadlec

Public Relations: Juraj Gerbery

Grafický design a sazba: Petr Bosák, Robert Jansa (20YY Designers)

Tisk: Art D – Graf. atelier Černý

www.vecnanadeje.org

Naděje v roce 2025 v hudbě spojující

Vážení a milí posluchači,

Naděje letošního již 8. ročníku hudebního festivalu se na jedné straně neliší od naděje let předchozích, ale letošní poselství nemůže opominout již 80. výročí konce druhé světové války. Je to možná hluboká historie, ale stále velký milník novodobých dějin a trauma, které zasáhlo národy, etnika, konfese, rodiny i jednotlivce. Bylo zajímavé hledat, zda a v jakých hudebních dílech našly události právě konce poslední velké války svůj odraz. Náš zahajovací koncert dedikujeme hudbě, která utrpení přetavuje v naději, že zlo je a bude přemoženo. Toto poselství chceme sdělit skladbou Tigrana Mansurjana, který své Requiem věnoval obětem arménské genocidy.

Výročí úmrtí (1945) snad nejnadanějšího z takzvaných terezínských autorů – Gideona Kleina – připomínáme divadelní hrou o jeho životě a opakovaním programu koncertů, které v ghettu Terezíně interpretoval.

Po loňském úspěšném zahájení skladatelské soutěže pokračujeme druhým ročníkem, tentokrát skladbou pro dechové kvinteto. Vítěznou skladbu uvede Belfiato Quintet.

Naděje v roce 2025 je v hudbě spojující, spojující v respektu k obětem a utrpení, spojující v síle překonat nenávisť a útlak, spojující v rozmanitosti žánrů od tradičního romantismu po soudobou hudbu, představující četné autory mnoha národností, spojující divadlo s hudbou, spojující interprety od nejmladších dětí až po nejzralejší generaci.

Nechť je naše naděje otevřena i vám a děkujeme, že jste s naší nadějí spojeni.

Martina Jankovská
Členka správní rady Nadačního fondu Hudba pro Věčnou naději

Program

2. 2. 2025, 11.00 hod Ústřední knihovna Praha

Kühnův dětský sbor

klavír: Martin Šaroch

sbormistr: Světlana Tvrzická

scénář, úprava a režie: Eliška Hrubá Toperczerová

kostýmy: Akademická malířka Alena Hoblová

Program

Otakar Jeremiáš – *Směs národních písní* – výběr

Václav Trojan – *Broučci*, na motivy knihy Jana Karafiáta

Přehra

Létající Broučci

Modlitba

Mamince hodné dětičky

Mamince jsme pomohli

Melodram

Babí léto

Venkovská Polka

Podvečer Tvá čeládka

Je jen málo českých původně náboženských pohádek pro děti, které formovaly hned několik generací. Knížka Broučci českobratrského evangelického kněze Jana Karafiáta se od svého vydání v roce 1876 dočkala hned několika reedic doma i v Evropě. V tragických letech 2. světové války vyšli Broučci poprvé s ilustracemi Jiřího Trnky a přibližně ve stejné době dokončil skladatel Václav Trojan, v tom čase hudební redaktor pražského rozhlasu, svoje komorní dílo po flétnu, klarinet, housle, violoncello a klavír. Na našem koncertě zazní Broučci v úpravě pro dětský sbor. A nenašli bychom jiné těleso, které je s interpretací Trojanovy hudby spojeno více než legendární Kühnův dětský sbor.

„Slunko bylo u samého západu a svatojanští broučci vstávali. Maminka už byla v kuchyni a vařila snídani...“ Tak začíná knížka, kterou napsal evangelický kněz Jan Karafiát (1846–1929) a s níž vyrůstalo několik generací dětí. Ano, broučci snídali večer, protože v noci museli pilně svítit svými lucerničkami. Chaloupku měli ve stráni pod jalovcem, malý Brouček se teprve učil létat a dětský čtenář se při jeho dobrodružstvích cítil jako on. Knížku „pro malé i velké děti“, nazvanou jednoduše *Broučci*, vydal Jan Karafiát roku 1876 anonymně vlastním nákladem. Náhodně na ni po letech narazil spisovatel a novinář Jan Herben (1857–1936), knížka jej nadchla a jak píše ve svých vzpomínkách, z knihkupce, v jehož obchodě knížečku objevil, vylákal jméno autora, o němž jinak oficiální svět nic nevěděl. Herben požádal svého spolupracovníka v časopise *Čas Gustava Jaroše* o recenzi knížky, roku 1894 pak vyšli *Broučci* v novém vydání a od té doby ještě mnohokrát. Jan Karafiát se později svěřil, že nápad, inspirovaný za jednoho horkého dopoledne pozorováním hmyzího hemžení, v sobě nosil několik roků. Vznikly také překlady do němčiny a angličtiny, avšak Karafiát měl za to, že *Broučci* jsou „šťastná náhoda, která se v ledakterém jazyku nepovede. Mnohé české zdobňovací slůvko nám přímo voní, v překladu však se musí vypustit. Ba už ten šťastný název *Broučci* se nedá přeložit,“ napsal roku 1903. Objevily se návrhy, aby se povídka zdramatizovala a opatřila scénickou hudbou, což se také později mnohokrát stalo.

Broučci se snad přímo zákonitě museli objevit v tvorbě loutkáře a výtvarníka Jiřího Trnky (1912–1969), který ilustroval jejich vydání z roku 1941. A tam někde také začínala Trnkova spolupráce se skladatelem **Václavem Trojanem** (1907–1983), která vedla ke vzniku jeho hudebního doprovodu k Trnkovým animovaným filmům. S Trnkovou ilustrací vyšel roku 1949 v nakladatelství Hudební matice notový materiál hudby Václava Trojana k rozhlasové drammatizaci *Broučků*. Jako hudební obrázky podle pohádky Jana Karafiáta pro dětský sbor a sóla s doprovodem komorního ansámblu v obsazení flétna, klarinet, housle, violoncello a klavír zazněly

například 28. května 1957 v rámci sborového koncertu festivalu Pražské jaro za účasti Českého pěveckého sboru, Kühnova dětského sboru a sólistů.

Otakar Jeremiáš (1892–1962) je autorem dlouhé řady sborových děl, nejvíce jich určil pro mužský či smíšený sbor s instrumentálním doprovodem i bez doprovodu a na různé textové předlohy. V rozmezí let 1934–1942 vytvořil také tři sbírky úprav lidových písní pro dětský a smíšený sbor s orchestrem nebo s klavírem, a jistě není náhoda, že se tak stalo krátce po založení a v prvních letech působení Kühnova dětského sboru. Přímo pro tento sbor vytvořil Otakar Jeremiáš roku 1934 první *Směs národních písní*. Před druhou světovou válkou byly několikrát uvedeny na koncertech i v rozhlase se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK, roku 1952 vznikla nahrávka s Českou filharmonií, která vyšla brzy nato v reedici a roku 2017 v digitální úpravě. Skladba provázela celé generace Kühnových zpěváků, sbor ji pravidelně prováděl na domácích pódiiích i během zahraničních zájezdů. Všechny tři směsi také zazněly v rámci cyklu Česká filharmonie dětem, jehož hlavním protagonistou byl právě Kühnův dětský sbor, pod taktovkou Václava Neumanna, Libora Peška a Petra Altrichtera. I když sbor později zpíval další výjimečné úpravy lidových písní od Václava Trojana, Jiřího Temla, Jiřího Gemrota a dalších, Jeremiášovy směsi zůstaly něčím zvláštní – možná právě proto, že byly první.

Kühnův dětský sbor

byl založen roku 1932 Janem Kühnem, významným pěvcem, režisérem a sbormistrem. Vytvořil jej původně pro potřeby Československého rozhlasu v Praze. Pro své výjimečné kvality byl pak sbor roku 1952 začleněn k České filharmonii, jejíž součástí byl celých čtyřicet let. Sbor patří dnes k nejvýznamnějším českým uměleckým kolektivům, známým nejen v Evropě, ale již na všech pěti kontinentech. Za dobu své existence vychoval tisíce talentovaných dětí a naučil je lásce k hudbě a umění. Z jeho nejnadanějších členů vyrostli významní umělci a umělkyně – dirigenti, režiséři, skladatelé, pěvci i instrumentalisté. Svou tradicí a šíří svého uměleckého záběru je ojedinělou uměleckou institucí svého druhu nejen v České republice, ale i v Evropě. Mimořádnou uměleckou pověst dokládají četná ocenění i oficiální pocty, jichž se tělesu dostalo, včetně European Grand Prix z roku 1998, absolutního vítězství na vysoce prestižní sborové soutěži ve španělské Tolose. Sbor je pravidelně zván na velké hudební festivaly a koncertní turné. Vedle samostatných koncertů spolupracuje systematicky s předními orchestry a operními scénami. Spolupráce s Národním divadlem v Praze, kde děti obsazují role v operách, trvá již od roku 1936.

Ústřední knihovna byla postavena mezi lety 1925-1928 v neoklasicistním stylu s prvky funkcionalismu. Součástí projektu na vytvoření moderní městské knihovny 20. století se stal i koncertní sál, který měl plnit účel multifunkčního prostoru pro přednášky, koncerty a kulturní akce. I proto jej architekt František Roith, který projektoval celou budovu knihovny, navrhl s ohledem na akustické vlastnosti, což v té době nebylo právě obvyklé. Ojedinělost tohoto sálu spočívá také v jeho umístění přímo v knihovně, čímž podporuje myšlenku, že vzdělání a kultura jsou neoddělitelně propojené.

2. 2. 2025, 19.30 hod
kostel Sacré Coeur

Zahajovací koncert

Pražští komorní sólisté
Pražský katedrální sbor
Radek Baborák – dirigent
Karel Dohnal – klarinet
Tamara Morozová – soprán
Pavel Kšica – baryton

Program

Marios Christou – Řecký památník Lidicím pro smyčcový orchestr a klarinet
Nářek – modlitba – Naděje

Arthur Honegger – Symfonie č. 2 pro smyčcový orchestr a trubku, H.153
Molto moderato – Allegro
Adagio mesto
Vivace non troppo

přestávka

Tigran Mansurian – Requiem
Requiem aeternam
Kyrie
Dies irae
Tuba mirum
Lacrimosa
Domine Jesu Christe
Sanctus
Agnus Dei

Nakladatel: Schott Music GmbH

Zahajovací koncert festivalu se koná pod záštitou velvyslance Arménské republiky v ČR, J.E. Ashota Hovakimiana a velvyslance Francie v ČR, J.E. Stéphana Crouzata.

Zahajovací koncert 8. ročníku festivalu přinese hudbu v roli vyzyvatele utrpení, a to skrze lidskou zkušenost a naději. Marios Christou v Řeckém památníku Lidicím vzdává hold obětem tragédie, podobně jako Arthur Honegger v Symfonii č. 2, kde osamělá trubka naléhavě volá po míru. Requiem Tigrana Mansuriana pak uzavírá večer meditací o lidské křehkosti, ale také nezlomné naději. Armén, rodák z libanonského Bejrútu, věnoval skladbu obětem arménské genocidy z let 1915 až 1917. Ansámbl hudebních osobností povede světový hornista a dirigent Radek Baborák.

V Praze žijící skladatel, dirigent, muzikolog a pedagog **Marios Christou** (nar. 1978) objevil vlivy byzantské hudby v opeře Řecké pašije Bohuslava Martinů. Dílo *Řecký památník Lidicím* vychází ze skladatelova vlastního studia byzantské hudby a zároveň evokuje vazbu na skladbu *Památník Lidicím* Bohuslava Martinů z roku 1943. Dílo vyjadřuje autorův osobní prožitek z poznání okolností lidické tragédie, již bohužel nelze odsunout jako dávnou minulost, neboť podobné hrůzy se odehrávají i dnes, a v ještě větším rozsahu. Premiéra *Řeckého památníku Lidicím* se uskutečnila s orchestrem NeoKlasik za řízení Václava Dlaska 25. října 2022 v rámci Dnů soudobé hudby v Praze, s tímž orchestrem bylo dílo uvedeno na pamětní akci In memoriam Lidice 27. listopadu 2022 v Anežském klášteře v Praze a 1. června 2023 přímo v Lidicích. Skladba pracuje s citáty z byzantské hymnografie. V duchu hudebního minimalismu pracuje skladatel s jednoduchými, o to však výmluvnějšími prostředky. V úvodní části zní nad drženým tónem smyčců žalobný zpěv klarinetu. Druhá část je vroucí modlitbou, jejíž naléhavost se postupně zvyšuje. Kdesi však vždy zůstává světlo naděje, která zní v závěrečné části díla.

Roku 1936 požádal švýcarský dirigent a mecenáš Paul Sacher svého krajana **Arthura Honeggera** (1892–1955) o symfonii k desátému výročí Basilejského orchestru. Z nejrůznějších důvodů však skladatel kompozici odkládal a *Symfonie* č. 2 vznikla teprve o pět let později. Roku 1940 obsadil Hitlerův wehrmacht Paříž, kde Honegger, rodák z francouzského Le Havre, žil více než dvě desítky let. Skladatel měl možnost vrátit se do Švýcarska, zůstal však v Paříži a rukopis díla poslal Sacherovi prostřednictvím třetí osoby. Vůdčím prvkem symfonie je třítónový motiv violy, celá skladba je poznamenána chmurou, pouze třetí věta působí kontrastně. První věta je v sonátové formě se zrcadlovou reprízou. Druhá věta je passacaglia, jejíž motiv je odvozen z výchozího motivu první věty. Katarzi působí chorálová melodie trubky umístěná v závěru, která se vykládá jako vyjádření naděje. Honegger však jakékoli programové výklady a politické konotace díla odmítal. Hlas sólové trubky také neměl být podle skladatelových slov zapojen kvůli efektu, „nýbrž jako opora dlouhých notových hodnot kráčející melodie v prvních houslích, jíž by jinak hrozilo, že v polyfonii ostatních

nástrojů téže barvy zanikne“. Paul Sacher symfonii uvedl ve světové premiéře 18. května 1942 v Curychu s orchestrem Collegium Musicum, bez přítomnosti autora. Dne 25. června téhož roku zazněla symfonie v Paříži v rámci oslav Honeggerových padesátin.

Requiem arménského skladatele **Tigrana Mansuriana** (nar. 1939) vzniklo v letech 2010/11 na objednávku Mnichovského komorního orchestru. Je věnováno obětem genocidy z let 1915–1917, během níž bylo povražděno zhruba jeden a půl milionů Arménů; hrůzné události také přímo zasáhly rodinu skladatelových předků. Mansurian působivě spojuje hudební tradici své země s latinským biblickým textem, *Requiem* tvoří milník jeho tvorby. U příležitosti vydání díla tiskem napsal, že obtížným problémem pro něj bylo „rozdílné chápání liturgických textů v arménské, a v tomto případě v římsko-katolické církvi. Duše věřícího příslušníka národa, jemuž byl po staletí odpírán vlastní stát, je jiná, než věřícího ze silného duchovního společenství se staletou tradicí a státní existencí. Už vstupní Kyrie eleison chápou Arménci mnohem důrazněji, ne jako prosbu, nýbrž jako požadavek.“ Skladatel říká, že rezignoval na teatrálně-rituální aspekt, který se v kompozici zádušní mše vyvinul v historii evropské hudby, neboť by odporoval jeho vlastnímu založení. Při kompozici si představoval postavy vyobrazené na staroarménských miniaturách, ale také důkladně studoval kanonický latinský text. Tak dospěl „k nečekanému, možná poněkud paradoxnímu spojení starověké posvátné i světské hudby Arménie a latinského textu“.

Pražští komorní sólisté (PKS)

Pražští komorní sólisté jsou nejdéle působícím orchestrem svého druhu v České republice. U jeho zrodu stáli v roce 1961 violista Symfonického orchestru hl.m. Prahy FOK Hubert Šimáček a dirigent Václav Neumann. Už název orchestru napovídá, že soubor tvořili hudebníci se sólistickými předpoklady, současně schopní ansámblové spolupráce. S orchestrem vystupovali houslisté Henryk Szeryng, Josef Suk, Gideon Kremer, Václav Hudeček, flétnista Jean-Pierre Rampal, cembalistka Zuzana Růžičková, dirigent Libor Pešek. Postupem času převzal umělecké vedení souboru cellista Václav Jírovec, po roce 2001 stáli v čele ansámblu houslisté Petr Hůla a Bohuslav Matoušek. Pražští komorní sólisté koncertovali v nejprestižnějších koncertních sálech Evropy, v Japonsku, v Kanadě, na významných hudebních festivalech a realizovali řadu oceňovaných nahrávek. V letech 2013–2019 stál v čele PKS hornista a dirigent Radek Baborák, roku 2019 se stal koncertním mistrem a uměleckým vedoucím koncertní mistr České filharmonie Jan Mráček, Radek Baborák plní funkci uměleckého garanta a dirigenta. Repertoár PKS se skládá z vrcholných děl pro smyčcový orchestr od období baroka až po současnost.

Pražský katedrální sbor

Pražský katedrální sbor zahájil svou činnost roku 1999 příchodem Josefa Kšici na místo ředitele kůru katedrály sv. Víta. Těleso pravidelně vystupuje při katedrálních liturgických obřadech a snaží se tak navázat na bohatou hudební aktivitu minulých epoch. Dramaturgie sboru je zaměřena nejen na díla české (A. Dvořák, F. X. Brixl, P. Eben, L. Janáček, B. Martinů, J. D. Zelenka, Z. Fibich), ale i světové duchovní hudby (J. S. Bach, A. Caldara, C. Franck, G. F. Händel, W. A. Mozart), z nichž mnohá zazněla v novodobé premiéře. Sbor se účastnil mnoha festivalů (Canto gregoriano e polifonica sacra - Itálie, Musica Liturgica - Izrael, Pražské jaro, festival Michaela Praetoria - Německo).

Radek Baborák

Radek Baborák

Už v raném věku se stal nositelem cen z interpretačních soutěží – absolutním vítězem rozhlasové soutěže Concertino Praga, získal 3. cenu na soutěži Pražského jara, stal se laureátem Grand Prix Unesco. V letech 1990–1994 studoval na Pražské konzervatoři a během studia zvítězil na soutěžích v Ženevě (1993), Markneukirchenu a Mnichově (1994), roku 1995 získal cenu Grammy Classic Award. V osmnácti letech mu bylo nabídnuto místo prvního hornisty v České filharmonii, zcela výjimečně bez konkurzu. V letech 1996–2000 působil jako sólohornista Mnichovských filharmoniků, v roce 2001 uzavřel exkluzivní smlouvu u Bambereských symfoniků a v letech 2003–2010 působil u Berlínskýh filharmoniků. Na těchto svých působištích spolupracoval s řadou světových dirigentů (Seiji Ozawa, Simon Rattle, Daniel Barenboim aj.). Je hostem festivalů (Osterfestspiele v Salcburku, Maggimusicale Fiorentino, Pacific Music Festival, Festival Bílé noci v St. Petersburgu aj., samozřejmě také Pražského jara či Smetanovy Litomyšle), vystoupil s orchestry ve Vídni, Helsinkách, Madridu, pravidelně hostuje v Japonsku. Realizoval řadu nahrávek pro vydavatelství EMI, Supraphon, Exton, Arte Nova, Artesmon, Animal music. Založil a umělecky vede soubory Baborak Ensemble, je členem souboru Afflatus Quintet, šest let vedl orchestr Pražští komorní sólisté, s nímž nadále spolupracuje. Pedagogicky působil v Boloni, Tokiu, Madridu, hornové kursy vedl v Německu a Švýcarsku a vyučuje na Hudební fakultě AMU v Praze.

Karel Dohnal

Je laureátem řady významných mezinárodních soutěží (Pražské jaro, Řím, Bayreuth, Ostende, Sevilla, Londýn). Absolvoval Akademii múzických umění v Praze a stáže na vysokých školách v Londýně, Berlíně, Petrohradě a Hilversumu. Během své dosavadní kariéry koncertoval v mnoha zemích Evropy, Asie a USA. Spolupracoval například s Tokyo String Quartet, sopranistkou Editou Gruberovou, s klavíristy Eugeny Samoilovem, Ivo Kahánkem a řadou našich i zahraničních orchestrů. Je členem Prague Clarinet Ensemble, Tria Amadeus a PhilHarmonia Octet. Natočil několik CD jak sólového tak komorního repertoáru. Pravidelně vyučuje na kurzech u nás i v zahraničí. V letech 2009–2010 hostoval jako první klarinetista v BBC Symphony orchestra v Londýně. Je oficiálním hráčem výrobce klarinetů, francouzské firmy Selmer a americké firmy Rico.

Tamara Morozová

Tamara Morozová

Sopranistka Tamara Morozová se v roce 2015 zúčastnila mistrovských kurzů pod vedením Eddy Moser ve Vídni a o rok později absolvovala Letní akademii Mozarteu v Salcburku. V roce 2017 absolvovala Akademii múzických umění v Praze. Na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech získala 2. cenu v kategorii interpretace písně (2017) a 3. cenu a Cenu pražského Národního divadla v hlavní kategorii Opera (2021); 3. cenu si odnesla také z Mezinárodní soutěže Iuventus Canti 2019. V srpnu 2017 nastudovala roli Matky (*Jeníček a Mařenka*) v německém Weikersheimu, se spolkem Run OpeRun se představila v monodramatu *Lidský hlas* Francise Poulenca na pražském festivalu Opera 2020. Roku 2022 debutovala v Národním divadle v Praze v roli Mizzi v opeře *Vzdálený zvuk* Franze Schrekeru, v současné době je představitelkou role Libiny v nové inscenaci opery *Zdeňka* Fibicha *Šárka*. Jejím velkým zájmem je interpretace písní, je zakládající členkou a předsedkyní Lieder Society z.s.

Pavel Kšica

Barytonista Pavel Kšica vystudoval Pražskou konzervatoř. V letech 2018 a 2019 ztvárnil hlavní role na Mezinárodních kurzech staré hudby ve Spáleném Poříčí (role Neptuna v inscenaci *The Tempests* hudbou Henryho Purcella, a Polyféma v *Acis and Galatea* Georga Friedricha Händela). V roce 2019 hostoval na festivalu Early Music Day v irském Wexfordu. Pěvecké vzdělání si rozšířil v rámci kurzů Convivium, při nichž se věnoval baroknímu repertoáru pod vedením britského odborníka na starou hudbu Jamese Graye. V roce 2022 byl přijat na Akademii múzických umění v Praze. V rámci operního studia AMU ztvárnil roli Hraběte v Mozartově *Figarově svatbě*. Spolu s klavíristou Filipem Martinkou je laureátem ceny Gustava Mahlera za interpretaci cyklu *Písně o mrtvých dětech* v rámci akademie písňové interpretace, organizované sdružením IPASA (International Performing Arts Support Association). Pravidelně se věnuje koncertní činnosti, oratorní tvorbě J. S. Bacha, F. X. Brixiho, W. A. Mozarta, A. Dvořáka, Camille Saint-Saënsa a písňovému repertoáru F. Schuberta, R. Schumanna a G. Mahlera.

Kostel Sacre Coeur byl postaven v roce 1884 jako součást ženského kláštera řádu sester Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (Sacre Coeur), které zde žily a pečovaly o vzdělávání dívek. Tento řád byl známý svým důrazem na kvalitní vzdělání a spiritualitu. Budova je navržena v neogotickém stylu, a její plány vyhotovil benediktinský mnich a architekt Ghislain de Béthune. Díky své poloze nabízí Sacre Coeur nádherný výhled na Smíchov a blízké okolí, což jen umocňuje jeho kouzlo jako historického místa. Dnes je kostel využíván jako unikátní prostor pro kulturní akce, koncerty a další společenské události.

4. 2. 2025, 19.30 hod Španělská synagoga

Belfiato Quintet

Oto Reiprich – flétna

Jan Souček – hoboj

Jiří Javůrek – klarinet

Jan Hudeček – fagot

Kateřina Javůrková – lesní roh

Program

Jacques Ibert – *Trois pièces brèves / Tři krátké kusy pro dechové kvinteto*

Allegro

Andante

Assez lent

Vítězná skladba skladatelské soutěže

Paul Hindemith – *Kleine Kammermusik / Malá komorní hudba op. 24/2*

Lustig. Mäßig schnelle Viertel / Vesele. Mírně rychlé čtvrtky

Walzer. Durchweg sehr leise / Valčík. Stále velmi tiše

Ruhig und einfach. Achtel / Klidně a prostě. Osminky

Schnelle Viertel / Rychlé čtvrtky

Sehr lebhaft / Velmi živě

Darius Milhaud – *La cheminée du Roi René / Krb krále René, op. 205*

Cortège / Družina

Aubade / Ranní zastaveníčko

Jongleurs / Žongléři

La Maousinglade / Krajina Maousinglade

Joutes sur l'Arc / Vodní hry u řeky Arc

Chasse à Valabre / Lov u zámku Valabre

Madrigal nocturne / Večerní madrigal

Maurice Ravel – *Ma Mère l'Oye / Má matka Husa*

(úprava pro dechové kvinteto Joachim Linckelmann)

Pavane de la Belle au bois dormant / Pavana Šípkové Růženky

(Lent – Allegro – Mouvement de Valse modéré)

Petit Poucet / Paleček (Très modéré)

Laideronette, impératrice des pagodes / Šeredka, císařovna pagod

(Mouvement de Marche – Allegro – Très modéré)

Les Entretiens de la Belle et de la Bête / Rozhovor Krásky se Zvířetem

(Mouvement de Valse modéré)

Le jardin féerique / Kouzelná zahrada (Lent et grave)

Jeden z nejvýraznějších českých komorních ansámbků nabídne pestrý průřez dechovým repertoárem 20. století. Vedle hravých a elegantních Tří krátkých kusů Jacquese Iberta a nostalgického Milhaudova Krbu krále René zazní i energická Kleine Kammermusik Paula Hindemitha, autora "zvrhlé hudby", který musel kvůli své tvorbě a židovskému původu své ženy uprchnout před nacisty do Spojených států. Šípková Růženka, Kráska a zvíře nebo Kouzelná zahrada ožijí díky pohádkovému charakteru Ravelova cyklu Má matka husa prostoupeného líbezností, fantazií a kouzelnou atmosférou. Jedním z vrcholů večera bude zajisté premiéra vítězné skladby 2. ročníku naší skladatelské soutěže.

Francouzský skladatel **Jacques Ibert** (1890–1962) bývá charakterizován jako mistr hudby, která plyne jako lehká promluva, často s ironizujícím podtónem, s výrazným smyslem pro formu a barevnost. Zůstal věrný tonální kompozici, neexperimentoval, hudbu chápal jako „dobrodružství vlastního nitra“, s oblibou však vytvářel zajímavé harmonické kombinace. V komorním oboru komponoval stručné, zvukově působivé skladby pro dechové nástroje, v nichž tuto hru s tóninami a barvami mohl plně uplatnit. Když se roku 1934 představil v Praze jako „u nás dosud neznámý skladatel“ koncertem ze svých skladeb, zaujala jeho hudba svým vtípem a svěžestí. *Trois pièces brèves* (Tři krátké skladby) pro dechové kvinteto z roku 1930 patří k jeho nejznámějším dílům. Bravurně využívají barev a technických možností nástrojů a získaly oblibu pro svůj humor a svěžest.

Roku 1922 vytvořil **Paul Hindemith** (1895–1963) první ze skladeb, které nazval *Kammermusik* (Komorní hudba). Během několika let vzniklo dalších šest skladeb téhož názvu. Opusovým číslem 24 jsou označena dvě díla, *Kammermusik op. 24, č. 1* a *Kleine Kammermusik* (Malá komorní hudba) op. 24, č. 2 (také op. 24a, resp. 24b). *Malá komorní hudba* pro obsazení dechovými nástroji vznikla během pouhých pěti dní. Hindemith v ní uplatnil též hudební materiál jako v *Komorní hudbě č. 1* avšak nejedná se o pouhou úpravu. Ve skutečnosti vznikla nová skladba, a ač je označena jako „malá“, je namísto čtyř vět *Komorní hudby č. 1* pětivětá. Skladba vznikla pro Frankfurtské dechové sdružení, jeden z prvních souborů stabilního obsazení dechového kvinteta v Německu, který ji provedl 13. června 1922 v Kolíně nad Rýnem jako součást druhého ročníku Rýnského festivalu komorní hudby. „*Malá komorní hudba* pro pět dechových nástrojů, op. 24 Paula Hindemitha, vyvolala falešnými akordy úděs jen u těch, kdo vtíp nepochopili,“ psala vnímavá kritika. Dílo pohotově ihned vydalo mohučské nakladatelství Schott a brzy se stalo standardní součástí koncertního repertoáru.

Francouzský skladatel **Darius Milhaud** (1892–1974) se pohyboval lehce mezi různými žánry. Roku 1939 byl pověřen vytvořením hudby k úvodní části filmu *Cavalcade d'amour* režiséra Raymonda Bernarda podle scénáře Jeana Anouilha. Tato část filmu se odehrávala ve středověku, za vlády krále René d'Anjou (autory hudby k dalším částem byli Roger Désormière a Arthur Honegger). Pro Milhauda nebyl později problém vytvořit z hudby k filmu suitu pro dechový kvintet, kterou nazval *La cheminée du Roi René* (Krb krále René), v níž se objeví hudba dvorského tance, ranní zastaveníčko, zažertují si potulní komedianti, navštívíme Milhaudův rodný kraj v Aix en Provence, řeku Arc a po bujném lovu uzavírá den nockturno.

Roku 1697 vyšly poprvé půvabné *Histoires ou Contes du Temps passé* (Příběhy a povídky z minulých dob), sebrané Charlesem Perraultem (1628–1703). Jejich podtitul zněl *Les Contes de ma Mère l'Oye* (Pohádky Matky Husy) a **Maurice Ravel** (1875–1937) napsal roku 1908 pro děti svých přátel, Jeana a Mimie Godebských, těmito pohádkami inspirovaný cyklus skladbiček pro klavír na čtyři ruce. Ohledně veřejného provedení však došlo zřejmě v rodině Godebských ke střetu rodičovské ctižádosti s dětskou trémou, a tak se prvními interprety 20. dubna 1910 nestaly jejich děti, nýbrž budoucí klavíristka a skladatelka Jeanne Leleu (1898–1979) a Geneviève Durony (1895–1963). Na podnět choreografky Jeanne Hugard skladatel o rok později cyklus upravil pro orchestr, rozšířil jej o další části a vytvořil scénář baletu, který byl uveden 28. ledna 1912 v choreografii Jeanne Hugard v pařížském Théâtre des Arts. Jako u řady dalších děl tohoto druhu, žije hudba cyklu svým vlastním životem na koncertních pódiiích v podobě suity, sestavené z instrumentovaných původních pěti klavírních skladeb. Pohádkovou atmosféru a charakter jednotlivých postavíček podporuje Ravelovo instrumentační mistrovství, charakteristické jsou bohaté rytmy a koloristické efekty (glissanda, trylky, arpeggia, koncertantně pojaté houslové sólo ap.).

Belfiato Quintet

Soubor Belfiato Quintet vznikl v roce 2005. Členové kvinteta působí v předních českých orchestrech (Česká filharmonie, PKF – Prague Philharmonia, orchestr Národního divadla). Jeho členové jsou držitelé ocenění z prestižních mezinárodních soutěží, mj. Pražského jara či soutěže ARD v Mnichově, 1. ceny ze soutěže Antonína Rejchy na festivalu v rakouském Semmeringu, v roce 2011 získal na mezinárodní soutěži dechových kvintet „Henri Tomasi“ v Marseille (Francie) 3. cenu společně s cenou za nejlepší provedení Tomasiho skladby. Pravidelně vystupuje v komorních cyklech pořádaných různými domácími pořadateli, roku 2014 debutoval na festivalu Pražské jaro, roku 2021 získal Belfiato Quintet cenu Českého spolku pro komorní hudbu. V rámci svého širokého repertoáru se Belfiato Quintet snaží zaměřovat na propagaci české hudby v zahraničí. V roce 2017 vydal debutové CD se skladbami Josefa Bohuslava Foerster, Pavla Haase a Leoše Janáčka a následovalo album s kvintety Antonína Rejchy, které získalo Classic Prague Awards za rok 2019. Zatím poslední album nazvané „ELEMENTS“ (Nielsen, Hindemith, Barber, Tomasi, Pärt) vyšlo v roce 2023.

Španělská synagoga se nachází přímo v historické židovské čtvrti Josefov a je součástí Židovského muzea. Byla postavena v roce 1868 na místě původní Staré školy, která byla jednou z nejstarších modliteben v židovském městě. Autory projektu byli architekti Josef Niklas a Jan Bělský. Synagoga získala své jméno díky architektonické inspiraci maurským stylem, který byl populární ve středověkém Španělsku. Tento styl, známý jako mudéjarský, kombinuje islámské a evropské prvky. Je viditelný v bohatě zdobených interiérech synagogy, která se zároveň vyznačuje výbornou akustikou. Stálá expozice muzea sleduje osudy Židů v českých zemích od josefínských reforem v 80. letech 18. století do poválečného období. Zvláštní pozornost je věnována holocaustu českých a moravských Židů v letech 1939-1945 a ghettu Terezín.

6. 3. 2025, 19.30 hod galerie Beseder

Vilém Vlček – violoncello, Marek Kozák – klavír

Program

Ludwig van Beethoven – *Sonáta pro violoncello a klavír č. 5 D dur, op. 102/2*

Allegro con brio
Adagio con molto sentimento d'affetto
Allegro. Allegro fugato

Nadia Boulanger – *Trois Pièces pour violoncelle et Piano /*

Tři kusy pro violoncello a klavír

Moderato
Sans vitesse / Beze spěchu
Vite et nerveusement rythmé / Živě a nervózně rytmicky

přestávka

Krzysztof Penderecki – *Divertimento pro violoncello sólo*

Serenade
Scherzo
Notturmo

Bohuslav Martinů – *Sonáta pro violoncello a klavír č. 3*

Poco andante – Moderato
Andante
Allegro (ma non presto)

Asi největší záhadou na programu koncertu dvou nepřehlédnutelných instrumentalistů nejmladší generace je krátká, ani ne sedmiminutová skladba francouzské skladatelky Nadii Boulanger. U pedagožky Pařížské konzervatoře sice studovali Aaron Copland nebo Philip Glass, ale její vlastní hudba si musela cestu na koncertní pódia a operní jeviště složitě hledat. O nic menší očekávání vzbuzuje kompozice Krzysztofa Pendereckého, kterou v roce 1994 premiéroval v Kolíně nad Rýnem ruský cellista Boris Pergamenschikov. Leningradský rodák zvítězil v roce 1974 v Čajkovského soutěži v Moskvě a tři roky nato emigroval na Západ. A čistý galerijní prostor naplní všechny barvy hudby, a to díky sonátám velikánů Bohuslava Martinů a Ludwiga van Beethovena.

Roku 1796 navštívil **Ludwig van Beethoven** (1770–1827) dvůr pruského krále Friedricha Wilhelma II. v Berlíně. Král byl sám obstojným violoncellistou a na svém dvoře zaměstnával dva vynikající cellisty své doby, bratry Jeana-Pierra a Jeana-Louise Duportovy. Beethoven během návštěvy zkomponoval dvě violoncellové sonáty, *Sonátu F dur* a *Sonátu g moll*, a také je s Jeanem-Louise Duportem před králem provedl. Příštího roku vyšly sonáty s věnováním králi tiskem jako op. 5. Byly to první Beethovenovy skladby věnované tomuto nástroji a zároveň jsou kromě sonát Luigiho Boccheriniho považovány za první sonáty v historii, věnované konkrétně spojení violoncella a klavíru. V dalších letech zkomponoval Beethoven ještě tři další violoncellové sonáty a několik koncertních variací pro tento nástroj. Dvojice *Sonát pro violoncello a klavír op. 102* vznikla roku 1815 a tvoří přechod k poslednímu skladatelovu tvůrčímu období. Obě jsou věnovány hraběnce Anně Marii Erdödy. *Sonátu D dur op. 102/2* otevírá energická věta, vystřídaná pomalou větou v rozvolněné formě, jejíž interpretační pokyn „molto sentimento d'affetto“ už poukazuje k romantickému hudebnímu výrazu. S tím kontrastuje charakter finální věty, v níž Beethoven uplatnil ve fugatu kontrapunktickou techniku a propojil tak historickou kompoziční techniku s osobitým vhladem směrem k budoucímu vývoji.

Francouzská skladatelka a významná pedagožka **Nadia Boulanger** (1887–1979) komponovala málo, za větší kompoziční talent považovala svou předčasně zemřelou sestru Lili (1893–1918), avšak jako dirigentka uvedla do života řadu nových děl svých současníků, a především ovlivnila řadu hudebníků jako učitelka a rádkyně. Dne 18. listopadu 1913 uvedla spolu s violoncellistou Fernandem Pollainem skladbu, označenou v programu jako *Španělský tanec*, a má se za to, že se později stala závěrečnou částí jejich *Tří kusů pro violoncello a klavír*, které vyšly roku 1915 v pařížském nakladatelství Heugel. První skladba byla v rukopise nazvána Improvizace, druhá Preludium, v tištěném vydání nesou části pouze tempová označení. V první skladbě má hlavní slovo prostá jímavá melodie violoncella,

doprovázená něžným, jakoby váhavým hlasem klavíru. Druhá skladba, dvojitý kánon, dokládá autorčino umění kontrapunktické techniky. Charakter třetí skladby udává už přednesový pokyn „rychle a nervózně rytmicky“, výrazné téma v klavíru, pizzicato a neobvyklý 5/8 takt střední části tvoří virtuózní miniaturu. Zejména v melancholii druhé a v hravosti závěrečné skladby se spatřuje vliv autorčina učitele Gabriela Faurého.

Divertimento pro violoncello sólo zkomponoval **Krzysztof Penderecki** (1933–2020) pro ruského cellistu Borise Pergamenščikova, který je ve světové premiéře uvedl 28. prosince 1994 v Kolíně nad Rýnem. Během následujících devatenácti let vzniklo pět dalších skladeb a všechny autor roku 2013 spojil ve suitu. Penderecki užívá bohatou škálu technických prostředků hry i výrazu. Serenáda nemá charakter tradiční náladové serenády, skladba obsahuje četné chromatické úseky a perkusní prvky jako „col legno battuto“ (úder prutem smyčce o struny). Scherzo využívá střídání hry smyčcem a pizzicata a neustálými změnami poloh. Notturmo je založeno na půltónovém intervalu, jenž má ve skladbě zásadní roli.

Svou třetí *Sonátu pro violoncello a klavír* začal **Bohuslav Martinů** (1890–1959) komponovat v září 1952 ve francouzské obci Vieux Moulin, kde odpočíval po delším cestování, dokončil ji v říjnu téhož roku po návratu do New Yorku. Byla věnována památce violoncellisty a dirigenta Hanse Kindlera (1892–1949), který měl blízko k české hudbě a znal se s několika českými hudebníky. Světovou premiéru provedli 8. ledna 1953 violoncellista George Ricci (1921–2010), syn v Kalifornii usazených italských emigrantů, a klavírista Earl Wild (1915–2010) ve Washingtonu D. C. Českou premiéru díla měl zájem uvést violoncellista František Smetana (1914–2004) na svém recitálu roku 1955 v Rudolfinu, ale tehdejší Svaz skladatelů uvedení skladby „kosmopolity“ Martinů znemožnil. Skladbu otevírá stručně klavír, hlavní rytmické téma sonátové formy s četnými synkopami přednáší violoncello. Úvod střední věty je v pizzicatu, je klasicky úsporná se zpěvným úsekem typicky martinůvské intonace. Finální věta je vystavěná z jediného jádra, nový materiál přináší překvapivá epizoda a skladbu uzavírá repríza první části.

Vilém Vlček

Na violoncello začal hrát v šesti letech pod vedením Martina Škampy a Mirko Škampy. Od roku 2018 studoval na Hudební akademii v Basileji ve třídě profesora Danjula Ishizaky, od roku 2023 je jeho asistentem na Univerzitě umění v Berlíně. V roce 2023 zvítězil ve violoncellové soutěži Krzysztofa Pendereckého v Krakově a v Mezinárodní soutěži v Markneukirchenu,

téhož roku získal Cenu Jiřího Bělohlávka. Jako sólista vystoupil s řadou symfonických těles (Česká filharmonie, Symfonický orchestr hl. m. Prahy, Kammerorchester Basel, Kaunas Symphony Orchestra ad.), s dirigenty Jiřím Bělohlávkem, Petrem Altrichterem, Jiřím Rožněm, Jonathanem Bloxhamem, Nicolasem Ellisem aj. S orchestrem i v recitálech vystoupil ve více než 30 zemích. Mezi vrcholy sezóny 2024/2025 patří debuty s Filharmonií Bohuslava Martinů, s orchestry Prague Royal Philharmonic, Filharmonia Gorzowska. Opětovně vystoupí se Sinfoniettou Cracovia nebo s orchestrem Clara Schumann Philharmoniker (Plavno-Cvikov). Připravuje vydání nahrávky kompletního díla Bohuslava Martinů pro violoncello a klavír (Supraphon).

Marek Kozák

Po studii na Janáčkově konzervatoři a gymnáziu v Ostravě absolvoval Marek Kozák v roce 2019 studium na Hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze u Ivana Klánského, zúčastnil se mistrovských kurzů pod vedením prominentních umělců (Eugen Indjic, Murray Perahia, Garrick Ohlsson). Roku 2016 obsadil 2. místo v Mezinárodní soutěži Pražské jaro, roku 2018 zvítězil v Evropské klavírní soutěži v Brémách, odkud si přivezl také cenu publika, v roce 2019 byl finalistou Busonihho soutěže v Bolzanu a v červnu 2021 se stal laureátem mezinárodní klavírní soutěže Gézy Andy v Curychu. Hostuje u domácích i zahraničních orchestrů, je vyhledávaným komorním hráčem, vystoupil v Českém spolku pro komorní hudbu, v komorní řadě Symfonického orchestru hl.m. Prahy FOK či v komorním cyklu Janáčkovy filharmonie Ostrava, na festivalech (MHF Leoše Janáčka v Ostravě, Smetanova Litomyšl, Dvořákova Praha, Svatováclavský hudební festival), v rámci Mezinárodního klavírního festivalu R. Firkušného. V roce 2018 vydal své první profilové CD (ArcoDiva) se skladbami Josepha Haydna, Fryderyka Chopina, Césara Francka, Sergeje Rachmaninova a Adama Skoumala. Zájem o objevování opomíjených děl vedl k nahrávce „Zapomenuté české klavírní koncerty“ s díly Karla Kovařovice, Vítězslavy Kaprálové a Pavla Bořkovce (Supraphon).

Moderní kulturní prostor **Beseder Gallery** představuje svým návštěvníkům jak výtvarné umění, hudbu tak i komunitní aktivity. Název „Beseder“ pochází z hebrejského výrazu „v pořádku“, což dokonale odráží uvolněnou a přátelskou atmosféru. Galerie byla navržena architektem Petrem Paličkou a je příkladem jeho zaměření na moderní a funkční design. Prostor je přizpůsoben tak, aby poskytoval dobré akustické podmínky, a design navíc vytváří unikátní propojení vizuálního a sluchového vjemu.

8. 3. 2025, 19.00 hod

Jazz Dock

Emil Viklický Trio

Emil Viklický – klavír

Petr Dvorský – kontrabas

Jiří Stivín Jr. – bicí nástroje

Program

nejen skladby z CD Moravian Rhapsody – Moon Sleeping In The Cradle, Venus Records, 2024.

Na podzim loňského roku vydal japonský label Venus nové album ansámblu Emil Viklický Trio nazvané Moravian Rhapsody – Měsíc spící v kolébce. Jazzová legenda s přesahy do klasické hudby včetně velkých oper hraje na klavír, Petr Dvorský na kontrabas a Jiří Stivín ml. na bicí. Skladby, které nezapřou hudební inspirace z obou břehů řeky Moravy, nahrálo trio na Kavčích horách, ale ještě předtím uvedlo na koncertech v Japonsku, kde jejich hudbě tleskal i skalní fanoušek, světový spisovatel Haruki Murakami.

Emil Viklický

Emil Viklický je přední český jazzový pianista a hudební skladatel. Pochází z Olomouce z výtvarnické rodiny (otec byl asistentem malíře Jana Zrzavého v letech 1946-49). Po maturitě na Slovanském gymnáziu v Olomouci (1966) absolvoval obor numerická matematika na přírodovědecké fakultě olomoucké Univerzity Palackého (1966-71, promován matematik), oboru se však později nevěnoval, protože již během studií přenesl svůj zájem na hudbu a zejména jazz. Svou roli v jeho rozhodnutí ale hrála i změna politických poměrů v tehdejší Československu po roce 1968-69. V první polovině 70. let hrál v Jazz Sanatoriu Ludka Hulana, SHQ Karla Velebného a byl členem jazzrockového Energitu. Tehdy se začal prosazovat i v zahraničí. V roce 1976 zvítězil v mezinárodní soutěži jazzových klavíristů v Lyonu a ve stejném roce získal za skladbu *Zelený satén* první cenu v mezinárodní skladatelské soutěži v Monaku, ve stejné soutěži získal později (r. 1985) druhou cenu za skladbu *Cacharel*. Jeho první sólové album *V Holomoci městě* (1977) zaznamenalo velmi pozitivní ohlas u jazzové veřejnosti a kritiky (zisk ceny Supraphonu 1979). E. Viklickému se zde podařilo spojit standardní moderní jazzový projev s inspiracemi z hudby jeho moravského regionu. Další důležitý vklad do umělecké dráhy vnesl jeho studijní pobyt na prestižním jazzovém učilišti Berklee College v Bostonu (1977-78). Tam si prohluboval zejména své znalosti kompozice a aranžmá (u Herba Pomeroye, Grega Hopkinse, Mikea Gibbse ad.). Od návratu z USA vedl svou kvartetní formaci, vystupující zprvu pod názvem Československé jazzové kvarteto, později pod jeho vlastním jménem. S ansámblem Lou Blackburn International Quartet však vystupoval i v řadě evropských i mimoevropských zemí. Dlouhodobá a mimořádně intenzivní byla spolupráce s finským skladatelem, trumpetistou a hráčem na syntezátory Jarmo Sermilä. V letech 1982-83 pobýval ve Finsku a ze společných nahrávek vzniklo zahraniční kritikou vysoce hodnocené album *Confluence*. Ve své tvorbě 80. a 90. let se i nadále úspěšně snažil o fúzi folkloru s jazzem. Nejvíce přitom spolupracoval se zpěvačkou

Zuzanou Lapčíkovou a později též primášem Hradišťanu Jiřím Pavlicou či zpěvačkou Ivou Bittovou. Vedle nahrávek s předními světovými jazzmany, mimo jiné trumpetistou Joe Newmanem, pianistou Jamesem Williamsem a kytaristou Billeem Frisellem, se postupně stále výrazněji věnuje kompozici soudobé hudbě (viz např. CD *Homage to Josip Plečnik*, vydané při příležitosti Plečnikovy výstavy na Pražském hradě). Je autorem i třech oper. Ta první *Faidra* vyhrála v mezinárodní soutěži Nová Opera pro Prahu 2000. Dále složil komorní operu *Oráč a smrt*, inspirovanou disputací Jana ze Žatce, a operu *Máchův deník aneb Hynku, jak si to představuješ?*, napsanou v r. 2003 na objednávku Národního divadla. V současné době hraje se stabilní sestavou tria spolu s Petrem Dvorským, kontrabas a Jiřím Stivínem Jr., bicí nástroje.

Petr Dvorský

Absolvoval Jazzovou Konzervatoř Jaroslava Ježka v Praze a soukromě studoval klasickou hru na kontrabas u profesora Jana Kmenta, profesora Václava Fuky a profesora Jiřího Valenty. Od roku 1991, kdy vstoupil na Českou jazzovou scénu, spolupracoval s mnoha předními českými i zahraničními jazzmany jako např.: Sandy Lomax, Markem Vincim, Stevem Lacym, Lew Tabakinem, Stevem Houbenem, Matúšem Jakabčicem, Karlem Růžičkou, Evou Olmerovou, Ingrid Jensen, Štěpánem Markovičem a dalšími. Několik let po sobě byl nominován v anketě České jazzové společnosti jako talent roku. V letech 2004-2013 byl členem Bigbandu Českého rozhlasu. Ze současných projektů lze jmenovat Emil Viklický Trio a Quartet, Concept Art Orchestra a Petra Ernyei Trio - Quintet, Walter Fischbacher Trio, Alita Moses, Femi Temowo, Audrey Martell, Marianne Solivan a Ernie Adams. V letech 1999-2003 byl redaktorem jazzového časopisu JAM a v letech 2004-2005 ředitelem Letní jazzové dílny v Praze. Soukromě vyučuje hru na kontrabas.

Jiří Stivín Jr.

Český jazzový bubeník s přesahem do vážné hudby. Narodil se v Praze do hudební rodiny. Na bicí nástroje hraje od raného dětství. Od 15 let hraje v jazzové kapele saxofonisty Jiřího Stivína, se kterou odehrál stovky koncertů v České republice a zahraničí. Vystudoval Konzervatoř v Praze u prof. Miloše Veselého. V roce 2021 absolvoval magisterský program Akademie múzických umění v Praze v oboru Jazzová hudba. Jako studiový hráč se podílel na desítkách CD českých i zahraničních umělců všech žánrů. V současné době působí ve skupinách Emil Viklický Trio, Radek Baborák Orquestrina, Adam Tvrđý Trio a mnoha dalších.

Jazz Dock, pražský designový hudební klub na břehu Vltavy, byl otevřen roku 2009 a je dílem moderní architektury dle návrhu architekta Jiřího Weinzettla. Nachází se přímo na břehu na plovoucím pontonu a jeho skleněná fasáda umožňuje hostům vychutnat si jak hudbu, tak panoramatický výhled na Vltavu. Vnitřní prostory klubu vynikají minimalistickým a moderním designem, který kontrastuje s historickou architekturou Prahy. Interiéry byly inspirovány jazzem a hudební atmosférou a jsou laděny do jednoduchých, ale elegantních linií, které evokují volnost a dynamiku.

14. 3. 2025, 19.30 hod divadlo Venuše ve Švehlovce

Divadelní představení “Gido - portrét skladatele”

Námět a scénář – David Fligg
Adaptace – Brian Daniels
Překlad – Hana Trojanová
Režie – Monika Hliněnská
Hudební provedení – fama Q
Hudba z děl – Gideon Klein, W. A. Mozart,
Paul Hindemith, Leoš Janáček

Osoby a obsazení:

Gideon – Michael Goldschmid
Ilona – Lenka Zbranková
Líza – Jessica Bechyňová

Znovunastudování divadelního představení z roku 2019, které vykresluje portrét hudebníka Gideona Kleina, jehož slibná kariéra klavíristy a skladatele v Praze doznala tragického konce v nacistickém pracovním táboře. Příběh Davida Fligga čerpá z archivních materiálů a vzpomínek rodiny a přátel Gideona Kleina a připomíná Gideonovy hudební aktivity v Praze a Terezíně. V představení zazní živě hrané skladby z jeho tvorby v podání smyčcového kvarteta fama Q. Kromě hlavní postavy Gideona Kleina, jehož 80. výročí úmrtí připadá na rok 2025, vystupuje ve hře Eliška (Líza) Kleinová, která byla jednou z Gideonových sester a jako jediný člen rodiny přežila holokaust, a Gideonova matka – Ilona Kleinová, která zahynula v Osvětimi v roce 1944. Jak se vyjádřil autor hry, David Fligg, záměrem bylo „uchránit památku a odkaz na Gideona Kleina před znevážením skrze jeho perzekuci, a naopak zdůraznění ušlechtilosti jeho geniální tvořivosti a lásky, kterou k němu chovali jeho bližní a on k nim“.

Divadelní a kulturní prostor **Venuše** ve Švehlovce na pražském Žižkově je součástí Švehlovy koleje. Budova byla postavena mezi lety 1923 a 1925 podle návrhu architekta Karla Heraina a byla pojmenována po Antonínu Švehlovi, významném českém politikovi a předsedovi vlády, který se zasadil o její vznik. Označení „Venuše ve Švehlovce“ vzniklo díky soše Venuše, která je umístěna ve vstupní hale. Budova nese prvky neoklasicistní a funkcionalistické architektury a je památkově chráněna. Jednou z kuriozit je, že sál původně sloužil jako studentská jídelna, a prostor zůstal zachován téměř v původní podobě. Po přeměně na divadelní scénu, která probíhala od roku 2014, si zachovala svůj „neuhlazený“ charakter, což dodává představením syrovou a autentickou atmosféru. Dnes je Venuše ve Švehlovce známá pro své experimentální divadelní projekty, site-specific performance a multižánrové akce.

20. 3. 2025, 19.30 hod Novoměstská radnice

Wiener Klavierquartett

Katharina Engelbrecht – housle

Magdalena Eber – viola

Jan Ryska – violoncello

Maximilian Flieder – klavír

Program

Johannes Brahms – *Klavírní kvartet č. 3 c moll, op. 60*

Allegro non troppo

Scherzo. Allegro

Andante

Finale. Allegro comodo

Antonín Dvořák – *Klavírní kvartet č. 2 Es dur, op. 87*

Allegro con fuoco

Lento

Allegro moderato, grazioso

Finale. Allegro ma non troppo

Tento koncert se koná pod záštitou velvyslankyně Rakouska v České republice, J. E. Bettiny Kirnbauer a ve spolupráci s Rakouským kulturním fórem v Praze.

Wiener Klavierquartett začalo působit na evropské scéně ještě jako Stratos Quartett před dvanácti lety. Od té doby získalo řadu prestižních cen a pozvání mj. do vídeňského Musikvereinu, londýnské Wigmore Hall ale také mimo evropský kontinent. Na violoncello v kvartetu hraje český muzikant, absolvent HAMU a Universität für Musik und darstellende Kunst ve Vídni, člen jednoho z orchestrů Vídeňské státní opery Jan Ryska. Náš festivalový koncert je replikou programu, který Gideon Klein prováděl se svými spoluvězni v koncentračním táboře Terezín. Obě díla, jež na koncertě zazní, můžeme bez nadsázky zařadit mezi ty vůbec nejpůsobivější, které pro klavírní kvarteto byly kdy napsány. Spojení děl Johannesa Brahmsa a Antonína Dvořáka v jednom programu má i další výrazné opodstatnění, oba skladatelé si byli lidsky blízcí, Brahms se zasloužil o první kroky Dvořákova díla přes hranice jeho vlasti a svých děl si vzájemně vážili.

Johannes Brahms (1833–1897) rozpracoval už roku 1855 klavírní kvartet, který však nedokončil. Roku 1863 vytvořil krátce po sobě dva klavírní kvartety (g moll op. 25 a A dur op. 26), třetí *Klavírní kvartet c moll* op. 60 dokončil roku 1875 za pobytu v Heidelbergu a včlenil do něj materiál dvacet let starého nedokončeného prvního díla tohoto druhu. Váhání nad kompozicí a časový rozdíl mezi prvním rozběhem a dokončením díla se vysvětluje vzpomínkou na rozpor, jaký skladatel prožíval ve vztahu ke svému mentorovi Robertu Schumannovi, který zemřel roku 1856, a jeho manželce Claře, jež svého manžela o čtyřicet let přežila. Brahms sám považoval dílo za autobiografické, jak dokládá jeho korespondence. Svému příteli Theodoru Billrothovi napsal v říjnu 1874: „Ten kvartet se bude prezentovat jen jako kuriozita. Třeba jako ilustrace k poslední kapitole o muži v modrém fraku se žlutou vestou.“ Takto je popisováno vzezření hrdiny Goethova románu *Utrpení mladého Werthera*. Brahms svou identifikaci s Wertherem ještě o něco později stvrdil v dopise nakladateli Simrockovi: „Na titulní straně můžete vyobrazit hlavu, na níž míří pistole. Jen tak si lze o té hudbě učinit představu. Pošlu Vám k tomuto účelu svou fotografii.“ Clara Schumannová v červenci 1875 navštívila Brahmsa v Heidelbergu, při domácí přehrávce mohla kvartet slyšet. Její první dojem byl poněkud rozpačitý; v úvodní větě postrádala „svěží tah“, jak sdělila v dopise Brahmsovi. V dopise dirigentovi Albertu Dietrichovi, spřátelenému s Brahmsem i Schumannovými pak psala: „Poslední dvě věty jsou geniální, strhující gradace až k závěru. Pro mě je obdivuhodná jednota nálady, ačkoliv jednotlivé věty vznikly v různých obdobích.“ K prvnímu veřejnému uvedení díla došlo 18. listopadu 1875 ve vídeňském Musikvereinu, interprety byli Josef Hellmesberger st. (housle), Sigismund Bachrich (viola), Friedrich Hilpert (violoncello), klavírní part hrál autor. Jak konečně sám autor očekával, kritika psala, že Brahms „usiluje ve své nejnovější kompozici o přízeň posluchačů právě tak málo jako v jiných dílech, jeho múza nevychází nikomu lichotně a líbivě vstříc, chce, aby po ní posluchač pátral. Je to křehká kráska, o níž

je třeba se vážně ucházet. Teprve při častějším poslechu se rozvine veškerá krása, duch této přísné, poctivé hudby.“ Při vědomí komplikovaného vzniku díla znamenala vysoké ocenění slova: „Každý posluchač musí okamžitě postřehnout důsledné propracování jednou uchopené myšlenky, přísnou jednotu všech čtyř vět kvartetu. Bolestná žalost, ale také nezlomný vzdor hovoří z každé noty, je to mocná vzpoura proti zlému osudu...“

Klavírní kvartet Es dur op. 87 Antonína Dvořáka (1841–1904) vznikl patnáct let po prvním skladatelově díle pro totožné obsazení na naléhání berlínského nakladatele Fritze Simrocka. Skladba byla napsána v létě 1889, následujícího roku ji Simrock vydal tiskem. Jestliže se často připomíná příbuznost Dvořákova hudebního vyjadřování s osobním stylem Johannesa Brahmsa, pro *Klavírní kvartet Es dur* toto srovnání určitě platí. Prozradí se však i Dvořákův hluboký obdiv k dílu Franze Schuberta – zejména v charakteru třetí věty, připomínající ländler. Hudební napětí vytvářejí polarita mezi durovou a mollovou tóninou, chromatické modulace a proměny tematického materiálu, po zvukové stránce je velká úloha přidělena violoncellu. Dvořák stál tehdy na tvůrčím vrcholu a každé jeho nové dílo bylo očekáváno s napětím, o čemž svědčí i uvedení novinky v těsném časovém sledu na různých místech. První známé provedení se uskutečnilo 17. října 1890 ve Frankfurtu nad Mohanem, interprety byli Hugo Heermann a Ernst Welcker (housle), Hugo Becker (violoncello) a Martin Wallenstein (klavír). Dva týdny nato zazněla skladba v Mnichově, 13. listopadu téhož roku ve Vídni v provedení Hellmesbergerova kvarteta s klavíristou Franzem Zottmannem: „Celým dílem vane obdivuhodná svěžest a bezprostřednost inspirace, podpořená vynikající obratností kompoziční práce a výtečným zacházením s nástroji,“ psala vídeňská kritika. Dne 23. listopadu téhož roku zazněla tato „pravá perla mezi komorními skladbami“, jak ji nazval ve své zprávě pro *Národní listy* skladatel Josef Bohuslav Foerster, poprvé v Praze. Dne 10. února 1893 zařadilo na program svého hostování ve Vídni Dvořákův op. 87 České kvarteto vedle děl Schumanna a Brahmsa, spoluúčinkujícím klavíristou byl Josef Jiránek: „Se zřetelným nadšením byl vyslechnut strhující přednes čtyř mladých mužů a zejména upoutala davy přispěchavšího publika nesmírně krásná skladba mistra, působícího nyní za oceánem,“ psal Richard Heuberger. „Dvořákovo dílo sestává ze čtyř stručných vět nejvyšší dokonalosti formy a úchvatných obsahem. Jako vždy jsou témata potřísněna několika kapkami národního oleje, který kdysi mnohé odrazoval se k českému mistru přiblížit, jenž však nyní – jak už je vlastností oleje – někdejší třecí plochy uhladil.“

Po formální stránce je dílo dokladem Dvořákova umění překvapit na půdorysu klasického cyklu neobvyklými postupy. První věta sice uvádí obvyklá dvě kontrastní témata, celá je však vybudována především na energické hlavní myšlence. V pomalé větě se projevuje skladatelova nevyčerpatelná melodická invence, třetí a závěrečná věta se vyznačují neotřelými harmonickými obraty.

Wiener Klavierquartett

(Vídeňské klavírní kvarteto) bylo založeno roku 2013, tehdy pod názvem Stratos Quartett. Téhož roku získal soubor první cenu na Brahmsově soutěži v Pörtlach a následovala další ocenění, například 1. cena soutěže pořádané italskými městy Pinerolo a Turin (Pinerolo e Torino Città metropolitana) spolu se zvláštní cenou za interpretaci děl Schumanna a Brahmsa roku 2016, následujícího roku hlavní cena na Mezinárodní Beethovenově soutěži v Lušawici. Přijetí do Evropské komorní hudební akademie (ECMA) umožnilo souboru spolupráci s předními hudebníky. Soubor vystoupil ve vídeňském Musikverein, v londýnské Wigmore Hall, na festivalech v Lisabonu, Grafenegg, hostoval ve Spojených státech, v Japonsku, Finsku, Francii. Členové souboru jsou nositeli soutěžních cen také jako jednotlivci. Katharina Engelbrecht hraje první housle u Vídeňských filharmoniků, violistka Magdalena Eber je členkou orchestru vídeňské Volksoper, violoncellista Jan Ryska, rodák z Prahy, je členem orchestru Vídeňské státní opery, přední klavírista své generace Maximilian Flieder vyučuje na vídeňské Univerzitě hudby a divadelních umění.

Novoměstská radnice v Praze je jednou z národních kulturních památek a je významná jak svým historickým odkazem, tak současným přínosem v oblasti kultury. Radnice byla postavena v gotickém stylu ve 14. století brzy po založení Nového Města. V 16. století prošla renesanční přestavbou, což dodalo některým jejím částem typické renesanční prvky a v 18. století byly provedeny menší úpravy v barokním stylu. Jedna z nejvýznamnějších historických událostí, spojených s touto radnicí, je první pražská defenestrace (r. 1419), která spustila řetězec událostí vedoucích k husitským válkám. Později sloužila radnice například jako sídlo soudu s vězením. Dnes se zde konají výstavy, koncerty, festivaly, svatební obřady a další kulturní nebo společenské akce v netradičních reprezentačních prostorách. Především díky vynikající akustice radničních prostor je oblíbená pro koncerty klasické hudby. Veřejnosti je přístupná věž, která při své téměř 70 metrové výšce nabízí výhled na Prahu. Součástí prohlídky věže je návštěva výstav Galerie ve věži, kde jsou instalovány krátkodobé expozice. Dále je přístupná původně gotická kaple s barokní přestavbou.

Autoři

Beethoven Ludwig van (1770–1827)

viz strana 32

Tvorbou Ludwiga van Beethovena se završilo období hudebního klasicismu a otevřela cesta k epoše hudebního romantismu. Historikové skladatelovo místo v kulturních dějinách přirovnávají k významu osobností jako Michelangelo, Shakespeare či Goethe, z Beethovenových děl se učily a učí celé generace. Beethovenův děd se narodil ve vlámském Mechelenu v dnešní Belgii, jako dvacetiletý se stal dvorním hudebníkem v Bonnu a hudebníkem byl i jeho syn Johann, otec příštího skladatele. První skladby napsal Ludwig jako dvanáctiletý. Roku 1792 přesídlil do Vídně, bral lekce u Josepha Haydna, Antonia Salieriho a Johanna Georga Albrechtsbergera a brzy se prosadil jako obdivovaný klavírista. Roku 1796 podnikl cestu, při níž navštívil Prahu, Drážďany, Lipsko, Berlín a na zpáteční cestě Prešpurk (Bratislavu). Roku 1798 se dostavily sluchové potíže, které vedly k úplné ztrátě sluchu. „Jsem v pokušení tvrdit,“ napsal Arthur Honegger ve své autobiografické knize *Jsem skladatel*, „že hluchota podpořila soustředění jeho génia a uchránila jej před nevkusnostmi a banalitami jeho doby.“ Beethovenovy symfonie, klavírní sonáty a díla pro komorní ansámbly zůstávají úhelným kamenem dějin hudby.

Boulanger Nadia (1887–1979)

viz strana 32

Proslula jako učitelka skladby řady významných osobností 20. století. Studovali u ní přední američtí skladatelé Aaron Copland či Elliot Carter, polská skladatelka Grażyna Bacewicz, svůj repertoár s ní konzultoval Svjatoslav Richter, Ástora Piazzolla přivedla ke studiu kořenů lidové hudby jeho vlasti. Její otec Ernest Boulanger byl klavírista, matka ruská šlechtična, hudební talent svých dcer Nadii a Lili rozvíjeli oba rodiče. Nadia se stala ve svých devíti letech žačkou Gabriela Faurého na pařížské konzervatoři, soukromě brala hodiny u Louise Vierneho a Alexandra Guilmanta. Několikrát získala ocenění v soutěžích vypisovaných školou, například za kantátu *Sirène*. Roku 1912 debutovala jako dirigentka a následujícího roku získala Římskou cenu (Prix de Rome) jako první žena v historii jejího udílení. Byla spřátelena s řadou skladatelů, jejichž díla podporovala a uváděla v život. Vyučovala také ve Spojených státech a Velké Británii, podílela se na činnosti Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu.

Během druhé světové války žila v USA, po návratu se vrátila k výuce na pařížské konzervatoři. Nadia Boulanger byla nositelkou čestných řádů, mj. francouzského Řádu Čestné legie, Řádu britského imperia, čestnou členkou americké Akademie věd a umění aj.

Brahms Johannes (1833–1897)

viz strana 46

Narodil se v Hamburku, veřejně vystoupil poprvé jako klavírista v deseti letech, o pět let později se uvedl vlastní skladbou. Rozhodující pro jeho vývoj bylo roku 1853 seznámení s Robertem Schumannem, který Brahmsovi předpověděl velkou budoucnost. Roku 1862 Brahms poprvé navštívil Vídeň, která se později stala jeho domovem. Mezi roky 1876–1885 vznikly jeho čtyři symfonie, klíčová díla orchestrální tvorby 19. století. Stoupenci programní hudby byl Brahms označován jako konzervativní skladatel, na druhé straně z jeho odkazu čerpali i průkopníci nové hudby, včetně Arnolda Schönberga: „Od Brahmsa jsem se naučil mnohému, co se ke mně nevědomky dostalo přes Mozarta, především nepravidelnosti taktů, rozšíření a krácení frází. Plastičnost tvarování, systematičnost, ekonomičnost a přesto – bohatství.“ Bez Brahmsových skladeb pro klavír, komorní obsazení, dvou klavírních koncertů, koncertu pro housle, *Německého rekviem*, písní a sborových děl by byl koncertní repertoár nemyslitelný. Jako člen komise pro udělování rakouských státních stipendií pomohl řadě skladatelů, z českých nejen Antonínu Dvořákovi, ale také Josefu Sukovi a Vítězslavu Novákovi.

Dvořák Antonín (1841–1904)

viz strana 46

„Ten chlapík má víc nápadů než my všichni. Z jeho odpadů by si jiný mohl vysbírat hlavní témata,“ zní často citovaný údajný výrok Johannes Brahms o Dvořákovi. Nesporné je, že Brahmsovo doporučení Dvořákových *Moravských dvojzpěvů* k vydání v berlínském nakladatelství Simrock vedlo k objednávkám dalších skladeb, k proniknutí skladatelova jména a skladeb do dalších zemí, k úspěchům v Anglii a konečně k místu ředitele soukromé Národní konzervatoře hudby v New Yorku. Dvořákovy symfonie, koncerty pro housle a pro violoncello, smyčcové kvartety, tria a další komorní díla patří ke zlatému pokladu nejen české, nýbrž světové hudby. Z jeho oper

je nejpobulárnější a nejznámější *Rusalka*, avšak přinejmenším komická opera *Čert a Káča* či historická opera *Dimitrij* jistě ještě dojdou zaslouženého uznání a definitivně budou zapomenuty zbytečné spory, zda je větší skladatel Dvořák nebo Smetana a který z nich je více český a národní.

Hindemith Paul (1895–1963)

viz strana 26

Prvním učitelem hudby příštího skladatele byl jeho otec, který ze svých tří dětí sestavil soubor, vystupující pod názvem Frankfurtské dětské trio; nejstarší Paul a dcera Toni hráli na housle, nejmladší Rudolf na violoncello. Na konzervatoři ve Frankfurtu studoval Hindemith hru na housle, působil později jako houslista mimo jiné v orchestru frankfurtské opery. V kompozici byl žákem Arnolda Mendelssohna a Bernharda Seklese. Uvedením *Smyčcového kvartetu op. 16* na Hudebních dnech v Donaueschingenu roku 1921 nastoupil dráhu skladatele, provázenou skandály (první zažil téhož roku po premiéře svých operních aktovek ve Stuttgartu) i nadšením, a brzy se zařadil k předním představitelům hudby 20. století. Jako člen Amarova resp. Hindemithova kvarteta se zasloužil o propagaci řady děl svých současníků. Po roce 1933 byla jeho díla nacistickou propagandou označena jako „kulturní bolševismus“ a z koncertních programů v Německu postupně mizela, další „přítěžující okolností“ byl pro skladatele podle nacistických rasových zákonů židovský původ jeho manželky. Mezi roky 1935–1937 působil v Turecku a podílel se na založení hudební akademie v Ankaře, v následujících dvou letech pobýval ve Švýcarsku a Spojených státech, kam roku 1940 emigroval a vyučoval na Yale univerzitě v New Havenu; roku 1946 získal americké občanství. Evropu navštívil po válce několikrát v rámci přednáškových turné a uvádění svých děl. Roku 1953 se usadil v Blonay u Ženevského jezera a vyučoval v Curychu. Zemřel ve Frankfurtu.

Honegger Arthur (1892–1955)

viz strana 12

Narodil se v Le Havre, po studiu na konzervatoři v Curychu se usadil v Paříži a připojil se ke skupině mladých skladatelů, kteří prosluli pod názvem Les Six (Šestka). Roku 1921 mělo v Lausanne premiéru Honeggerovo oratorium

Král David a brzy získal přátelství a podporu významných dirigentů. Z roku 1923 je skladba *Pacific 231*, jeden z nejslavnějších příspěvků „civilizační“ hudby 20. století. K 20. výročí Bostonského symfonického orchestru vznikla jeho *První symfonie* (1931). Významnou premiérou bylo před vypuknutím druhé světové války koncertní uvedení oratoria *Johanka z Arku na hranici* (scénická premiéra se uskutečnila roku 1950 v Paříži). Během války Honegger vyučoval a komponoval především scénickou hudbu a pro rozhlas, roku 1942 zazněla v Curychu poprvé jeho *Druhá symfonie*. V prvních poválečných letech měly premiéru *Symfonie č. 3 „Liturgická“* a *Symfonie č. 4*. Roku 1947 podnikl přednáškovou a koncertní cestu po Severní a Jižní Americe. Je autorem učebnice kompozice, esejí, které v češtině vyšly pod názvem *Zaříkání zkamenělin*, a autobiografické knihy *Jsem skladatel*.

Christou Marios (nar. 1978)

viz strana 12

Skladatel, dirigent a pedagog se narodil v Nikósii na Kypru. Roku 2001 přijel studovat do Prahy obor hudební výchova a sbormistrovství, po čtyřech letech zahájil na Pražské konzervatoři studium skladby a dirigování a navázal na ně na Hudební fakultě Akademie múzických umění, roku 2008 získal doktorát na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. Je uměleckým vedoucím souboru Philokallia Ensemble a zakladatelem a uměleckým ředitelem festivalu pravoslavné hudby Archaion Kallos, který založil roku 2010. Jako pedagog působí externě na Univerzitě Karlově, Masarykově univerzitě v Brně, Hudební akademii múzických umění, na Arcibiskupském gymnáziu v Praze aj. Zabývá se díly estonského skladatele Arvo Pärta, polského skladatele Henryka Góreckého a své historické a teoretické studium uplatnil ve vlastní tvorbě, například v dílech *Ozvěny řecké liturgie (V zahradě Arvo Pärta)*, ve skladbě *Esperinos* či v *Kanonické mši*.

Ibert Jacques (1890–1962)

viz strana 26

Žák Gabriela Faurého na pařížské konzervatoři získal roku 1919 tzv. Římskou cenu (Prix de Rome), stipendium ke tříletému studijnímu pobytu v Římě. Pobytu v Itálii využil k cestám po Středomoří, kde získal nové podněty, které zúročil v následujících letech, kdy se pohyboval mezi Paříží a svým

sídlem v Longuemare v Normandii. Jeho rané skladby vykazují vliv hudební poetiky pařížské Šestky (Les Six), impresionismu a neoklasicismu Igora Stravinského, ačkoli se k žádnému kompozičnímu směru přímo nehlásil. Jako člen sdružení pro komorní hudbu Triton (Société de Musique de Chambre Le Triton) se zasazoval o soudobou hudbu, komponoval opery (roku 1937 uvedlo pražské Nové německé divadlo jeho operu *Král z Yvetoty*), hudbu k filmům. Je autorem řady děl pro orchestr a komorních skladeb, z nichž jsou mnohé věnovány dechovým nástrojům.

Jeremiáš Otakar (1892–1962)

viz strana 6

Pocházel z hudební rodiny, jeho otec Bohuslav Jeremiáš byl hudební pedagog a skladatel, předčasně zemřelý bratr Jaroslav Jeremiáš (1889–1919), skladatel a klavírista. Otakar Jeremiáš studoval na Pražské konzervatoři hru na varhany u Josefa Kličky a teorii a skladbu u Karla Steckera, také u Vítězslava Nováka. Působil jako violoncellista v České filharmonii a klavírista Pražského tria, skladatelsky debutoval roku 1912. Vyučoval na hudební škole v Českých Budějovicích, kterou založil jeho otec a po jeho smrti v roce 1918 se stal jejím ředitelem. Příležitostně řídil operní představení v Jihočeském divadle a sborové koncerty. Po úspěchu opery *Bratři Karamazovi*, uvedené roku 1928 v pražském Národním divadle, do hlavního města přesídlil. Roku 1929 se stal dirigentem nově utvořeného Symfonického orchestru pražského rozhlasu a v následujících letech se převážně věnoval této činnosti. Byl funkcionářem řady spolků a organizací. V roce 1945 se stal (spolu s Karlem Nedbalem a Jaroslavem Krombholcem) členem užšího vedení umělecké správy Opery Národního divadla, v březnu 1946 byl jmenován šéfem opery. Roku 1947 byl z funkce odvolán, avšak rozhodnutím ministra Zdeňka Nejedlého se do funkce vrátil. Roku 1949 jeho působení omezilo ochrnutí poloviny těla po záchvatu mrtvice, dále však spolupracoval s rozhlasem a s Národním divadlem jako dramaturg (do roku 1955). Jako skladatel vycházel ze Smetanova odkazu a novoromantismu. Je autorem oper, symfonických a komorních děl, řady písní a sborů.

Mansurian Tigran (nar. 1939)

viz strana 12

Arménský skladatel se narodil v Bejrútu v Libanonu, jeho rodina však přesídlila roku 1947 do vlasti předků Arménie. Roku 1956 se usadila v Jerevanu, kde Mansurian studoval na Státní konzervatoři skladbu, v letech 1967–1986 na této škole vyučoval a 1992–1995 byl jejím rektorem. Jeho skladby byly vícekrát odměněny významnými cenami, *Requiem* získalo státní cenu za uctění památky obětí arménské genocidy. Tigran Mansurian je autorem hudby k více než desítkě filmů, baletu *Sněhová královna* podle pohádky Hanse Christiana Andersena, instrumentálních koncertů pro varhany, violoncello, housle, violu, dvojkoncertů pro housle a violoncello a pro klarinet a violoncello, četných skladeb pro různá komorní obsazení a rozmanité vokální hudby.

Martinů Bohuslav (1890–1959)

viz strana 32

Rodák z východočeské Poličky nastoupil roku 1906 na pražskou konzervatoř, kde studoval hru na housle. Po třech letech přestoupil na varhanní oddělení, kde získal základy výuky kompozice, ovšem roku 1910 byl ze školy „pro nenapravitelnou nedbalost“ vyloučen. Příležitostně vypomáhal v orchestru České filharmonie, která roku 1919 uvedla premiéru jeho kantáty *Česká rapsodie* a stal se jejím stálým členem u pultu 2. houslí. Roku 1923 odjel do Paříže studovat u Alberta Roussela. Paříž se stala místem jeho pobytu na dalších sedmnáct let a jeho jméno a skladby (opery, balety, komorní a orchestrální skladby) se dostávaly do mezinárodního povědomí. Posledním dílem před emigrací, k níž Martinů donutilo vypuknutí války, byla kantáta *Polní mše*, určená pro české dobrovolníky ve Francii. Roku 1941 Francii opustil a přes Španělsko a Portugalsko se dostal do USA. Dlouhá řada Martinův děl vznikla na tvůrčí objednávky dirigentů, interpretů a orchestrů, jeho opery, symfonie aj. náleží ke stěžejním dílům hudby 20. století. Naděje na návrat do vlasti zhasly po únorovém puči roku 1948, kdy pochopil, že by nebyl ve své vlasti vítán; roku 1952 získal americké občanství a později se usadil ve Švýcarsku. Svou lásku k ztracenému domovu vtělil do děl inspirovaných lidovými zdroji, kantát *Romance z pampelišek*, *Otvírání studánek*, *Mikeš z hor*.

Milhaud Darius (1892–1974)

viz strana 26

Studoval na pařížské konzervatoři, kde k jeho spolužákům patřili Arthur Honegger a Germaine Tailleferre; spolu s další trojicí (Eric Satie, Georges Auric, Louis Durey) utvořili sdružení, které roku 1920 nazval kritik po koncertě, na němž zazněla jejich díla „Les Six“ (Šestka). Během studia na pařížské konzervatoři se Milhaud seznámil s básníkem Paulem Claudelem a roku 1917 spolu oba odjeli do Brazílie, kde Claudel nastoupil jako francouzský vyslanec a Milhaud se stal jeho sekretářem. V Brazílii získal skladatel množství podnětů, ze kterých ve své tvorbě bohatě těžil, stejně jako z jazzu, s nímž se seznámil roku 1922 v New Yorku. Roku 1939 přesídlil do Spojených států a vyučoval v Oaklandu v Kalifornii, po návratu do Evropy na pařížské konzervatoři. Milhauda je možno nazvat mezižánrovým skladatelem. Jeho velmi početné dílo zahrnuje všechny skladebné obory.

Penderecki Krzysztof (1933–2020)

viz strana 32

Přední představitel polské hudby 20. století Krzysztof Penderecki získal první hudební školení u dirigenta vojenské kapely ve svém rodišti Dębica. Od roku 1951 studoval na Jagellonské univerzitě v Krakově, roku 1954 přešel na tamní Hudební akademii a rozhodl se namísto původně zvoleným houslím věnovat kompozici. První skladby tvořil pod vlivem Igora Stravinského, ale také Antona Weberna a Pierra Bouleze. Roku 1959 byly uvedeny jeho skladby na festivalu Varšavský podzim, světový úspěch zaznamenalo dílo *Tryzna na památku obětem Hirošimy*. Často využíval neobvyklé nástrojové kombinace, velké soubory bicích nástrojů a podobně. Zabýval se také elektronickou hudbou. Významnou složku jeho díla tvoří duchovní skladby, opery, je autorem četných komorních skladeb a hudby k filmům.

Ravel Maurice (1875–1937)

viz strana 26

„Nikdy jsem nepřestal považovat Ravela za největšího mistra francouzské hudby vedle Rameaua a Debussyho,“ napsal roku 1938 spisovatel Romain Rolland. Roku 1889 debutoval Ravel jako klavírista, téhož roku byl přijat na pařížskou konzervatoř, kde byl žákem Gabriela Faurého. Jako skladatel oficiálně debutoval roku 1898. Jeho díla vyvolávala rozmanité reakce, premiéra cyklu *Histoires naturelles* (Historiky z přírodopisu) roku 1907 vyvolala skandál, *Rapsodie espagnole* (Španělská rapsodie) následujícího roku obdiv, především pro instrumentační složku. Spolupracoval se souborem Ballets russes Sergeje Ďagileva (*Daphnis a Chloé*, *La Valse*), jeho opery *Španělská hodinka* a *Dítě a kouzla* patří ke kmenovému repertoáru 20. století. Jako mistr instrumentace se projevil například v orchestraci Musorgského klavírního cyklu *Obrázky z výstavy* (1922). Podnikal četná koncertní turné po celé Evropě i po Spojených státech. K jeho nejslavnějším dílům patří *Boléro* (1928), původně taneční scéna pro choreografku a tanečnici Idu Rubinstein. Roku 1932 utrpěl skladatel úraz při autonehodě, z nějž se zcela nezotavil, zemřel po operaci mozku.

Trojan Václav (1907–1983)

viz strana 6

Kompozici studoval u Jaroslava Kříčky, Josefa Suka a Vítězslava Nováka, dirigování u Otakara Ostrčila a Pavla Dědečka, absolvoval též kurzy Aloise Háby. Po studiích působil jako učitel hudby, violista v rozhlasovém orchestru, korepetitor, v letech 1937–1945 byl hudebním režisérem Československého rozhlasu. Psal také taneční a zábavnou hudbu, četné jsou jeho scénické hudby k činoherním představením. Po roce 1945 se věnoval především hudbě pro film, kterou také vyučoval na Akademii múzických umění. Stylově vycházel z neoklasicismu a zůstal mu věrný, jeho hudba je humorná a ozvláštňená folklórními prvky (mj. dětská opera *Kolotoč*, jevištní báseň *Zlatá brána*, *Dechový kvintet*, skladby pro akordeon a kytaru aj.). Proslulá je Trojanova spolupráce s loutkářem a výtvarníkem Jiřím Trnkou na animovaných filmech *Špalíček*, *Císařův slavík*, *Princ Bajaja*, *Staré pověsti české*, *Osudy dobrého vojáka Švejka*, *Sen noci svatojánské*. Trojanova hudba netvořila pouze zvukovou kulisu, nýbrž byla nedílnou součástí děje. Někteřou upravil Trojan pro koncertní

účely do suit, pro orchestr či komorní obsazení. Vytvořil také hudbu k celovečerním filmům, k pohádce *Byl jednou jeden král* (1954), *Srpnová neděle* podle hry Františka Hrubína (1960), *Poslední růže od Casanovy* (1966).

English Program

February 2, 2025, 11:00 a.m. Central Library Prague

Prague Philharmonic Children's Choir

Piano: Martin Šaroch

Choirmaster: Světlana Tvrzická

Script, editing and direction: Eliška Hrubá Toperczerová

Costumes: Academic painter Alena Hoblová

Program:

Otakar Jeremiáš – *A Mixture of National Songs* – Selection

Václav Trojan – *Broučci*, based on the book by Jan Karafiát

Prelude

Flying Beetles

Prayer

Good Children for Mother

We Helped Mother

Melodrama

Indian Summer

Rural Polka

Early Evening: Your Family

“The sun was setting and the Fireflies were getting up. Mother was already in the kitchen cooking breakfast...” Thus begins the book written by the evangelical priest Jan Karafiát (1846–1929), a story with which several generations of children grew up. Yes, the fireflies had breakfast in the evening because at night they diligently lit their lanterns. They had a cottage on a hillside under a juniper tree, where little Brouček was just learning to fly. Young readers identified with his adventures, feeling like they were part of his world. The book “for young and old children,” simply called *Broučci*, was published anonymously by Jan Karafiát in 1876 at his own expense. Years later, the writer and journalist Jan Herben (1857–1936) came across it by chance. The book thrilled him, and as he writes in his memoirs, he coaxed the name of the author - about whom the official world otherwise knew nothing - from the bookseller in whose shop he discovered it. Herben asked his colleague at the magazine *Čas*, Gustav Jaroš, to review the book, and in 1894

a new edition of *Broučci* was published, with many more editions following. Jan Karafiát later confided that the idea, inspired by observing a swarm of insects one hot morning, had been in his head for several years. Translations into German and English were also made, but Karafiát believed that *Broučci* was “a happy coincidence that would not work in every language. Many Czech diminutives are very appealing to us, but they must be omitted in translation. Even the happy title *Broučci* cannot be translated,” he wrote in 1903. There were suggestions to dramatize the story and provide it with incidental music, which later happened many times.

It was almost inevitable that *Broučci* would feature in the works of puppeteer and artist Jiří Trnka (1912–1969), who illustrated their 1941 edition. This collaboration marked the beginning of Trnka's work with composer **Václav Trojan** (1907–1983), which led to the creation of Trojan's musical accompaniment for Trnka's animated films. With Trnka's illustrations, the musical material of Václav Trojan's music for the radio dramatization of *Broučci* was published in 1949 by the publishing house Hudební Matice. As musical pictures based on the fairy tale by Jan Karafiát for children's choir and solos accompanied by a chamber ensemble consisting of flute, clarinet, violin, cello, and piano, they were performed, for example, on May 28, 1957, as part of a choir concert at the Prague Spring festival with the participation of the Czech Choir, the Kühn Children's Choir, and soloists.

Prague Philharmonic Children's Choir was founded in 1932 by Jan Kühn, a prominent singer, director, and choirmaster. He originally created it for the needs of the Czechoslovak Radio in Prague. Due to its exceptional qualities, the choir was incorporated into the Czech Philharmonic in 1952, of which it was a part for forty years. Today, the choir is one of the most important Czech artistic collectives, known not only in Europe but on all five continents. During its existence, it has raised thousands of talented children and taught them a love of music and art. Its most gifted members have grown into prominent artists - conductors, directors, composers, singers, and instrumentalists. With its tradition and the breadth of its artistic scope, it is a unique artistic institution of its kind not only in the Czech Republic but also in Europe. The choir's extraordinary artistic reputation is evidenced by numerous awards and official honors, including the European Grand Prix in 1998, an absolute victory at the highly prestigious choir competition in Tolosa, Spain. The choir is regularly invited to major music festivals and concert tours. In addition to solo concerts, it systematically collaborates with leading orchestras and opera stages. Its cooperation with the National Theatre in Prague, where children perform roles in operas, has been ongoing since 1936.

The **Central Library** was built between 1925 and 1928 in a neoclassical style with elements of functionalism. The project to create a modern city library of the 20th century also included a concert hall, which was to serve as a multifunctional space for lectures, concerts, and cultural events. That is why the architect František Roith, who designed the entire library building, designed it with acoustics in mind, an uncommon consideration for the period. This hall's uniqueness also stems from its location within the library itself, supporting the idea that education and culture are inseparably linked.

February 2, 2025, 7:30 p.m.
Sacre Coeur church

Opening concert

Prague Chamber Soloists
Prague Cathedral Choir
Radek Baborák – conductor
Karel Dohnal – clarinet
Tamara Morozová – soprano
Pavel Kšica – baritone

Program:

Marios Christou – *Greek Monument to Lidice for string orchestra and clarinet*

Lament – Prayer – Hope

Arthur Honegger – *Symphony No. 2 for string orchestra and trumpet, H.153*

Molto moderato – Allegro

Adagio mesto

Vivace non troppo

intermission

Tigran Mansurian – *Requiem*

Requiem aeternam

Kyrie

Dies irae

Tuba mirum

Lacrimosa

Domine Jesu Christe

Sanctus

Agnus Dei

Prague Chamber Soloists

The Prague Chamber Soloists are the longest-running orchestra of its kind in the Czech Republic. It was founded in 1961 by Hubert Šimáček, a violist from the Prague Symphony Orchestra, and conductor Václav Neumann.

The orchestra's name itself indicates that the ensemble consisted of musicians who possessed soloist abilities while being capable of ensemble collaboration. The orchestra has performed with violinists Henryk Szeryng, Josef Suk, Gideon Kremer, Václav Hudeček, flutist Jean-Pierre Rampal, harpsichordist Zuzana Růžičková, and conductor Libor Pešek. Over time, the artistic direction of the ensemble was taken over by cellist Václav Jírovec, and after 2001, the ensemble was headed by violinists Petr Hůla and Bohuslav Matoušek. The Prague Chamber Soloists have performed in the most prestigious concert halls in Europe, Japan, and Canada, at major music festivals, and have made several award-winning recordings. From 2013 to 2019, the ensemble was led by horn player and conductor Radek Baborák, and in 2019, Jan Mráček, the concertmaster and artistic director of the Czech Philharmonic, became its concertmaster and artistic director. Radek Baborák serves as artistic advisor and conductor. The orchestra's repertoire consists of seminal works for string orchestra from the Baroque period to the present day.

Prague Cathedral Choir

The Prague Cathedral Choir was founded in 1999 with the arrival of Josef Kšica as the director of the choir at St. Vitus Cathedral. The ensemble regularly performs at liturgical ceremonies in the cathedral, striving to continue the rich musical traditions of past eras. The choir's repertoire focuses not only on Czech composers (A. Dvořák, F. X. Brixl, P. Eben, L. Janáček, B. Martinů, J. D. Zelenka, Z. Fibich) but also on sacred music from around the world (J. S. Bach, A. Caldara, C. Franck, G. F. Händel, W. A. Mozart), many of which have been performed in modern premieres. The choir has participated in numerous festivals (Canto Gregoriano e Polifonica Sacra - Italy, Musica Liturgica - Israel, Prague Spring, Michaela Praetoria Festival - Germany).

Radek Baborák

At an early age, he won prestigious prizes in performance competitions, becoming the absolute winner of the Concertino Praga radio competition, earning 3rd prize at the Prague Spring competition, and being named a laureate of the UNESCO Grand Prix. From 1990 to 1994, he studied at the Prague Conservatory, and during his studies, he won competitions in Geneva (1993), Markneukirchen, and Munich (1994). In 1995, he was awarded the Grammy Classic Award. At the age of eighteen, he was exceptionally offered the position of principal horn player in the Czech Philharmonic without an audition.

From 1996 to 2000, he served as the principal horn player of the Munich Philharmonic. In 2001, he signed an exclusive contract with the Bamberg

Symphony Orchestra, and from 2003 to 2010, he worked with the Berlin Philharmonic. During his tenure, he collaborated with world-renowned conductors such as Seiji Ozawa, Simon Rattle, and Daniel Barenboim. He is a frequent guest at prestigious festivals, including Osterfestspiele in Salzburg, Maggio Musicale Fiorentino, the Pacific Music Festival, and the White Night Festival in St. Petersburg, as well as Prague Spring and Smetana's Litomyšl. He has performed with orchestras in Vienna, Helsinki, and Madrid and regularly appears in Japan.

He has made numerous recordings for EMI, Supraphon, Exton, Arte Nova, Artesmon, and Animal Music. He founded and serves as the artistic director of the Baborák Ensemble, is a member of the Afflatus Quintet, and led the Prague Chamber Soloists for six years, with whom he continues to collaborate.

As an educator, he has taught in Bologna, Tokyo, and Madrid, led horn masterclasses in Germany and Switzerland, and currently teaches at the Faculty of Music of the Academy of Performing Arts in Prague.

Karel Dohnal

He is a laureate of numerous important international competitions (Prague Spring, Rome, Bayreuth, Ostend, Seville, London). He graduated from the Academy of Performing Arts in Prague and did internships at universities in London, Berlin, St. Petersburg and Hilversum. During his career to date, he has given concerts in many countries in Europe, Asia and the USA. He has collaborated, for example, with the Tokyo String Quartet, soprano Edita Gruberová, pianists Eugeny Samoilov, Ivo Kahánek and a number of Czech and foreign orchestras. He is a member of the Prague Clarinet Ensemble, Trio Amadeus and Philharmonia Octet. He has recorded several CDs of both solo and chamber repertoire. He regularly teaches courses in the Czech Republic and abroad. In 2009–2010, he was a guest as the first clarinetist in the BBC Symphony Orchestra in London. He is an official player of the clarinet manufacturer, the French company Selmer and the American company Rico.

Tamara Morozová

Soprano Tamara Morozová attended master classes under Eddy Moser in Vienna in 2015 and graduated from the Mozarteum Summer Academy in Salzburg a year later. In 2017, she graduated from the Academy of Performing Arts in Prague. She won 2nd prize in the song interpretation category at the Antonín Dvořák International Singing Competition in Karlovy Vary (2017) and 3rd prize and the Prague National Theatre Award in the main category Opera (2021). She also won the third prize at the

International Iuventus Canti Competition (2019). In August 2017, she studied the role of Mother (*Hansel and Gretel*) in Weikersheim, Germany, and with the Run OpeRun association, she performed in the monodrama *The Human Voice* by Francis Poulenc at the Prague Opera 2020 festival. In 2022, she made her debut at the National Theatre in Prague in the role of Mizzi in the opera *The Distant Sound* by Franz Schreker and is currently performing the role of Libina in a new production of the opera by Zdeněk Fibich Šárka. Her great interest is the interpretation of songs, and she is a founding member and chairwoman of the Lieder Society.

Pavel Kšica

Baritone Pavel Kšica graduated from the Prague Conservatory. In 2018 and 2019, he performed the main roles at the International Early Music Courses in Spálené Poříčí (the role of Neptune in the production of *The Tempest* with music by Henry Purcell, and Polyphemus in *Acis and Galatea* by George Frideric Handel). In 2019, he was a guest at the Early Music Day festival in Wexford, Ireland. He expanded his singing education at the Convivium courses, where he studied the Baroque repertoire under the guidance of British early music expert James Gray. In 2022, he was accepted to the Academy of Performing Arts in Prague. As part of the academy opera studio, he performed the role of the Count in Mozart's *The Marriage of Figaro*. Together with pianist Filip Martinka, he is a laureate of the Gustav Mahler Prize for the interpretation of the cycle *Songs about Dead Children* within the framework of the Academy of Song Interpretation, organized by the IPASA (International Performing Arts Support Association). He regularly performs in concerts, oratorios by J.S. Bach, F.X. Brixl, W.A. Mozart, A. Dvořák, Camille Saint-Saëns and the song repertoire of F. Schubert, R. Schumann and G. Mahler.

The Sacre Coeur Church was built in 1884 as part of the convent of the Sisters of the Sacred Heart of Jesus (Sacre Coeur), who lived here and cared for the education of girls. This order was known for its emphasis on high-quality education and spirituality. The building is designed in the neo-Gothic style and its plans were drawn up by the Benedictine architect Fr. Felix Gislain Béthune. Thanks to its location, Sacre Coeur offers a beautiful view of Smíchov and the surrounding area, which only enhances its charm as a historical place. Today, the church is used as a unique space for cultural events, concerts and other social events.

February 4, 2025, 7:30 p.m. Spanish Synagogue

Belfiato Quintet

Oto Reiprich – flute
Jan Souček – oboe
Jiří Javůrek – clarinet
Jan Hudeček – bassoon
Kateřina Javůrková – French horn

Program:

Jacques Ibert – *Trois pièces brèves / Three short pieces for wind quintet*
Allegro
Andante
Assez lent

The winning composition of the composition competition

Paul Hindemith – *Kleine Kammermusik / Little Chamber Music Op. 24/2*
Lustig. Mäßig schnelle Viertel / Cheerful. Moderately fast quarters
Walzer. Durchweg sehr leise / Waltz. Very quiet throughout
Ruhig und einfach. Achtel/ Quiet and simple. Eighths
Schnelle Viertel / Quick Quarters
Sehr lebhaft / Very lively

Darius Milhaud – *La cheminée du Roi René / King René's Fireplace, op. 205*
Cortège / Entourage
Aubade / Morning Stop
Jongleurs / Jugglers
La Maousinglade / The Landscape of Maousinglade
Joutes sur l'Arc / Water Games on the Arc River
Chasse à Valabre / Hunting at Valabre Castle
Madrigal nocturne / Evening Madrigal

Maurice Ravel – *Ma Mère l'Oye / My Mother Goose*
(arrangement for wind quintet Joachim Linckelmann)
Pavane de la Belle au bois dormant / Pavane of the Sleeping Beauty
(Lent – Allegro – Mouvement de Valse modéré)
Petit Poucet / Little Thumb (Très modéré)

Laideronette, impératrice des pagodes / Ugly Little Woman, Empress of the Pagodas (Mouvement de Marche – Allegro –Très modéré)
Les Entretien de la Belle et de la Bête / Conversation between Beauty and the Beast (Mouvement de Valse modéré)
Le jardin féérique / The Magic Garden (Lent et grave)

Belfiato Quintet

The Belfiato Quintet was founded in 2005. The members of the quintet perform in leading Czech orchestras (Czech Philharmonic, PKF – Prague Philharmonia, National Theatre Orchestra). Its members are winners of prestigious international competitions, including the Prague Spring or the ARD competition in Munich, 1st prize in the Antonín Rejcha competition at the Semmering festival in Austria, in 2011 they won the third prize at the “Henri Tomasi” international wind quintet competition in Marseille together with the prize for the best performance of Tomasi’s composition. They regularly perform in chamber music cycles organized by various domestic organizers, in 2014 they debuted at the Prague Spring festival, in 2021 the Belfiato Quintet won the Czech Chamber Music Association award. Within its wide repertoire, the Belfiato Quintet tries to focus on promoting Czech music abroad. In 2017 they released their debut CD with compositions by Josef Bohuslav Foerster, Pavel Haas and Leoš Janáček, followed by an album with quintets by Antonín Rejcha, which won the Classic Prague Awards for 2019. The latest album so far, entitled “ELEMENTS” (Nielsen, Hindemith, Barber, Tomasi, Pärt), was released in 2023.

The Spanish Synagogue is situated in Prague’s historic Jewish quarter of Josefov and is part of the Jewish Museum. It was built in 1868 on the site of the original Old School, one of the oldest prayer houses in the Jewish town. The design of the synagogue was the work of architects Josef Niklas and Jan Bělský. The synagogue takes its name from its architectural inspiration, the Moorish style, which was popular in medieval Spain. This style, known as Mudéjar, blends Islamic and European elements, clearly visible in the synagogue’s richly decorated interiors, which are also renowned for their excellent acoustics.

The museum’s permanent exhibition chronicles the fate of Jews in the Czech lands, from the Josephinist Reforms of the 1780s to the post-war period. Special attention is devoted to the Holocaust of Czech and Moravian Jews between 1939 and 1945, as well as the Terezín ghetto.

March 6, 2025, 7:30 p.m. Beseder Gallery

Vilém Vlček – violoncello, **Marek Kozák** – piano

Program:

Ludwig van Beethoven – *Sonata for Cello and Piano No. 5 in D major, Op. 102/2*
Allegro con brio
Adagio con molto sentimento d’affetto
Allegro. Allegro fugato

Nadia Boulanger – *Three Pieces for Cello and Piano*
Moderate
Sans vitesse / Without haste
Vite et nerveusement rythmé / Lively and nervously rhythmically

intermission

Krzysztof Penderecki – *Divertimento for cello solo*
Serenade
Scherzo
Nocturne

Bohuslav Martinů – *Sonata for cello and piano No. 3*
Poco andante – Moderato
Andante
Allegro (ma non presto)

Vilém Vlček

He began playing the cello at the age of six under the guidance of Martin Škampa and Mirko Škampa. Since 2018, he has studied at the Music Academy in Basel in the class of Professor Danjul Ishizaka, and since 2023 he has been his assistant at the University of the Arts in Berlin. In 2023, he won the Krzysztof Penderecki Cello Competition in Krakow and the International Competition in Markneukirchen, and in the same year, he received the Jiří Bělohlávek Prize. As a soloist, he has performed with several symphony orchestras (Czech Philharmonic, Prague Symphony Orchestra, Basel Kammerorchester, Kaunas

Symphony Orchestra, etc.), with conductors Jiří Bělohlávek, Petr Altrichter, Jiří Rožně, Jonathan Bloxham, Nicolas Ellis, etc. He has performed with the orchestra and in recitals in more than 30 countries. Highlights of the 2024/2025 season include debuts with the Bohuslav Martinů Philharmonic, the Prague Royal Philharmonic, and the Filharmonia Gorzowska. He will perform again with the Sinfonietta Cracovia or the Clara Schumann Philharmoniker (Plavno-Cvikov). He is preparing to release a recording of the complete works of Bohuslav Martinů for cello and piano (Supraphon).

Marek Kozák

After studying at the Janáček Conservatory and Grammar School in Ostrava, Marek Kozák graduated in 2019 from the Faculty of Music at the Academy of Performing Arts in Prague under Ivan Klánský. He also participated in masterclasses led by prominent artists, including Eugen Indjic, Murray Perahia, and Garrick Ohlsson.

In 2016, Marek Kozák won 2nd place at the International Prague Spring Competition. In 2018, he triumphed at the European Piano Competition in Bremen, where he also received the Audience Award. He was a finalist in the Busoni Competition in Bolzano in 2019, and in June 2021, he became a laureate of the Géza Anda International Piano Competition in Zurich. Kozák performs as a guest soloist with both domestic and international orchestras and is a sought-after chamber musician. He has appeared with the Czech Chamber Music Society, in the chamber music series of the Prague Symphony Orchestra (FOK), and in the chamber cycle of the Janáček Philharmonic Ostrava. He has also performed at festivals such as the Leoš Janáček International Festival in Ostrava, Smetana's Litomyšl, Dvořák's Prague, and the St. Wenceslas Music Festival, as well as the R. Firkušný International Piano Festival.

In 2018, he released his debut profile CD (ArcoDiva), featuring works by Joseph Haydn, Fryderyk Chopin, César Franck, Sergei Rachmaninoff, and Adam Skoumal. His interest in uncovering neglected works led to the recording of *Forgotten Czech Piano Concertos* (Supraphon), which includes compositions by Karel Kovařovic, Vítězslava Kaprálová, and Pavel Bořkovec.

The modern cultural space **Beseder Gallery** presents its visitors with fine art, music and community activities. The name "Beseder" comes from the Hebrew word for "in order", which perfectly reflects the relaxed and friendly atmosphere. The gallery was designed by architect Petr Palička and is an example of his focus on modern and functional design. The space is adapted to provide good acoustic conditions, and the design also creates a unique connection between visual and auditory perception.

March 8, 2025, 7:00 p.m. Jazz Dock

Emil Viklický Trio

Emil Viklický – piano
Petr Dvorský – double bass
Jiří Stivín Jr. – percussion instruments

Program:

not only works from the CD *Moravian Rhapsody - Moon Sleeping in The Cradle*

Emil Viklický

A leading Czech jazz pianist and composer, Emil Viklický was born in Olomouc and initially studied mathematics at Palacký University before fully dedicating himself to music. In the 1970s, he played with prominent ensembles such as Luďek Hulan's Jazz Sanatorium and Karel Velebný's SHQ and won international acclaim with awards in Lyon (1976) and Monaco (1976, 1985). His solo debut, *V Holomoci město* (1977), earned critical praise, including the Supraphon Prize. After studying at Berklee College (1977-78), he formed his own quartet and collaborated with international artists like Lou Blackburn and Finnish composer Jarmo Sermilä, resulting in the album *Confluence*. Viklický is renowned for blending folklore with jazz, working with Zuzana Lapčiková, Jiří Pavlica, and Iva Bittová, and recording with legends like Joe Newman and Bill Frisell. He has also composed three operas, including *Phaedra* (winner of New Opera for Prague 2000) and *Mácha's Diary*. Currently, he performs with a trio featuring Petr Dvorský and Jiří Stivín Jr.

Petr Dvorský

He graduated from the Jaroslav Ježek Jazz Conservatory in Prague and studied classical double bass privately with prof. Jan Kment, prof. Václav Fuka and prof. Jiří Valenta. Since 1991, when he entered the Czech jazz scene, he has collaborated with many leading Czech and foreign jazzmen such as: Sandy Lomax, Marek Vinci, Steve Lacy, Lew Tabakin, Steve Houben, Matúš Jakabčic, Karel Růžička, Eva Olmerová, Ingrid Jensen, Štěpán Markovič and others. He was nominated for the Czech Jazz

Society's Talent of the Year poll for several years in a row. From 2004 to 2013, he was a member of the Czech Radio Bigband. Current projects include the Emil Viklický Trio and Quartet, Concept Art Orchestra and Petra Ernyei Trio - Quintet, Walter Fischbacher Trio, Alita Moses, Femi Temowo, Audrey Martell, Marianne Solivan and Ernie Adams. From 1999 to 2003, he was the editor of the jazz magazine JAM, and from 2004 to 2005 he was the director of the Summer Jazz Workshop in Prague. He teaches double bass privately.

Jiří Stivín Jr.

Czech jazz drummer with an overlap in classical music. He was born in Prague into a musical family. He has been playing drums since early childhood. Since the age of 15, he has been playing in the jazz band of saxophonist Jiří Stivín, with whom he has played hundreds of concerts in the Czech Republic and abroad. He graduated from the Prague Conservatory with prof. Miloš Veselý. In 2021, he graduated from the master's program of the Academy of Performing Arts in Prague in the field of Jazz Music. As a studio player, he has contributed to dozens of CDs by Czech and foreign artists of all genres. He currently works in the groups Emil Viklický Trio, Radek Baborák Orquestrina, Adam Tvrký Trio and many others.

Jazz Dock, a Prague design music club on the banks of the Vltava River, opened in 2009, is a piece of modern architecture designed by architect Jiří Weinzettl. It is located right on the shore on a floating pontoon and its glass facade allows guests to enjoy both the music and the panoramic view of the Vltava River. The club's interior stands out with its minimalist and modern design, which contrasts with the historical architecture of Prague. The interiors were inspired by jazz and the musical atmosphere and are designed in simple but elegant lines that evoke freedom and dynamism.

March 14, 2025, 7:30 p.m.
Venuše ve Švehlovce

Theatre performance "Gido - Portrait of a Composer"

Story and script - David Fligg

Adaptation - Brian Daniels

Translation - Hana Trojanová

Directed by - Monika Hlinenska

Musical performance - fama Q

Music from works by Gideon Klein, W.A. Mozart, Paul Hindemith and Leoš Janáček

People and cast:

Gideon - Michael Goldschmid

Ilona - Lenka Zbranková

Líza - Jessica Bechyňová

A restaging of a 2019 theater performance portraying the life of musician Gideon Klein, whose promising career as a pianist and composer in Prague was tragically cut short in a Nazi labor camp. David Fligg's story draws on archival materials and the memories of Gideon Klein's family and friends, reflecting on his musical activities in Prague and Terezín. The performance will feature live renditions of his compositions, performed by the fama Q string quartet. In addition to the main character, Gideon Klein - whose 80th death anniversary will be commemorated in 2025 - the play also features Eliška (Líza) Kleinová, one of Gideon's sisters and the only family member to survive the Holocaust, as well as his mother, Ilona Kleinová, who perished in Auschwitz in 1944. As the play's author, David Fligg, explained, the intention was "to safeguard the memory and legacy of Gideon Klein from being diminished by his persecution and, instead, to highlight the nobility of his extraordinary creativity and the love he shared with those around him and they for him."

The theatre and cultural space **Venuše ve Švehlovce (Venus in Švehlovka)** in Prague's Žižkov district is part of the Švehlovy dormitory. The building was built between 1923 and 1925 according to a design by architect Karel Herain and was named after Antonín Švehlov, a prominent Czech politician

and prime minister who advocated for its creation. The “Venus in Švehlovka” was named after the statue of Venus located in the entrance hall. The building has elements of neoclassical and functionalist architecture. One of the curiosities is that the hall originally served as a student canteen, and the space has been preserved almost in its original form. After being converted into a theatre stage since 2014, it has retained its “unpolished” character, which gives the performances a raw and authentic atmosphere. Today, Venus in Švehlovka is known for its experimental theatre projects, site-specific performances, and multi-genre events.

March 20, 2025, 7:30 p.m. New Town Hall

Wiener Klavierquartett (Viennese Piano Quartet)

Katharina Engelbrecht – violin

Magdalena Eber – viola

Jan Ryska – cello

Maximilian Flieder – piano

Program:

Johannes Brahms – *Piano Quartet No. 3 in C minor, Op. 60*

Allegro non troppo

Scherzo. Allegro

Andante

Finale. Allegro comodo

Antonín Dvořák – *Piano Quartet No. 2 in E flat major, Op. 87*

Allegro con fuoco

Lento

Allegro moderato, grazioso

Finale. Allegro ma non troppo

The Wiener Klavierquartett (Vienna Piano Quartet) was founded in 2013, originally under the name Stratos Quartett. That same year, the ensemble won first prize at the Brahms Competition in Pörtlach. More awards soon followed, including first prize at the competition organized by the Italian cities of Pinerolo and Turin (Pinerolo e Torino Città Metropolitana) in 2016, along with a special prize for interpreting works by Schumann and Brahms. The following year, the quartet won the main prize at the International Beethoven Competition in Luławica. Admission to the European Chamber Music Academy (ECMA) allowed the ensemble to collaborate with leading musicians. The quartet has performed at Vienna's Musikverein, London's Wigmore Hall, and festivals in Lisbon, Grafenegg. They have also been guests in the United States, Japan, Finland, France, and other countries. The ensemble's members are also individually recognized as competition laureates. Katharina Engelbrecht is a first violin at Wiener

Philharmoniker; violist Magdalena Eber performs with the Vienna Volksoper Orchestra; cellist Jan Ryska, a Prague native, is a member of the Vienna State Opera Orchestra; and a leading pianist of his generation, Maximilian Flieder, teaches at the Vienna University of Music and Performing Arts.

The New Town Hall in Prague is a national cultural monument, significant both for its historical legacy and its contemporary cultural contributions. The hall was built in the Gothic style in the 14th century, shortly after the founding of the New Town. In the 16th century, it underwent a Renaissance reconstruction, adding typical Renaissance elements to certain parts of the building. In the 18th century, minor modifications were made in the Baroque style. One of the most significant historical events associated with this town hall is the first Prague Defenestration (1419), which triggered a chain of events leading to the Hussite Wars. Later, the hall served as the seat of a court and included a prison. Today, the building hosts exhibitions, concerts, festivals, wedding ceremonies, and other cultural and social events in its unique representative spaces. Its excellent acoustics make it especially popular for classical music concerts.

The tower, standing nearly 70 meters tall, is open to the public and offers panoramic views of Prague. Visitors can also tour the Gallery in the Tower, which hosts temporary exhibitions, and the original Gothic chapel, which underwent a Baroque reconstruction.

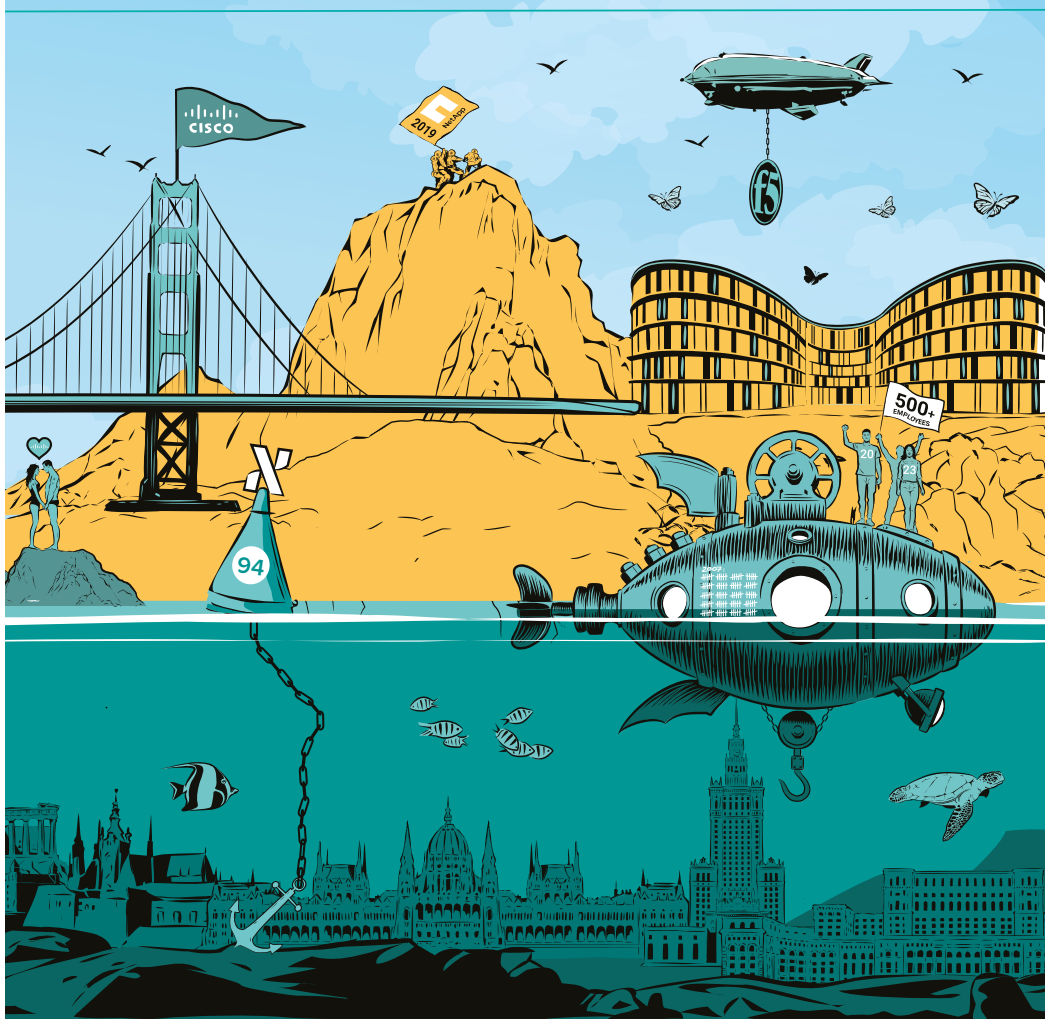
Partneři

ALEFNULA

ALEF je česká společnost, která v roce 2024 oslavila 30 let své existence. Během této doby se vypracovala v předního dodavatele nejmodernějších ICT technologií a řešení s přidanou hodnotou v oblasti informačních a komunikačních technologií ve střední a východní Evropě. Svým zákazníkům přináší inovativní přístup, špičkové technologie a dlouholetou odbornou expertízu.

Symbol ponorky, provázející společnost v komunikaci, symbolizuje především jedinečný tým odborníků se schopností „nahlédnout pod povrch“ a najít optimální řešení. Což nadále reprezentuje dlouhodobý cíl společnosti ALEF, být silným a stabilním partnerem s širokým portfoliem produktů a nejlepší přidanou hodnotou na trhu, nejen pro zákazníky společnosti ALEF, ale též v oblastech připomínající a zachovávající tradici v oblasti kultury, sportu či rozvoje. I proto jsme již tradičním hrdým partnerem festivalu Věčná naděje, který přináší výjimečnou uměleckou kvalitu a poselství, které je nutné si i nadále připomínat.

www.ALEF.com

Fund

ovaní investoři hledají investice s potenciálem dlouhodobého růstu

My vyhledáváme lokality odpovídající rostoucí poptávce po evropských výrobních a e-commerce kapacitách. I proto je investice do **průmyslových nemovitostí** z portfolia Accolade Funds atraktivní příležitostí.

 Accolade Funds
Expanding horizons

accoladefunds.eu

Komfortní energie pro Vás

www.pre.cz

PRE

CYRRUS

CYRRUS Diverzifikace portfolia

Zjistěte jak na to

Získejte nový přístup k investování.
Objevte sílu skutečně diverzifikovaného
investičního portfolia s CYRRUS.

Investujte. CYRRUS

www.cyrrus.cz | info@cyrrus.cz | 800 297 787

RSBC

REAL ESTATE
PRIVATE EQUITY
INVESTMENT FUNDS
WEALTH MANAGEMENT

www.rsbcgroup.com

Ukládání
a ochrana dat

Virtualizace

IT služby

Kybernetická
bezpečnost

Jako se notové partitury
uchovávají z generace na
generaci, my vám zajistíme
ochranu vašich dat tak,
aby byla kdykoli k dispozici
a v bezpečí

storageone.cz

Klasika Plus.cz

PORTÁL
O KLASICKÉ HUDBĚ

...Váš vyladěný partner

Novinky ze světa opery, hudby a tance

OPERA+

Záštitu nad festivalem Věžná naděje 2025 převzali:
velvyslankyně Rakouské republiky v ČR, J.E. Bettina Kirnbauer,
velvyslanec Francie v ČR, J.E. Stéphane Crouzat.

Zahajovací koncert dne 2.2.2025 se uskuteční pod záštitou
velvyslance Arménie v ČR, J. E. Ashota Hovakimiana.

Generální partner

ALEFNULA

Další partneři

Podporovatelé

Mediální partneři

Poděkování
členům klubu Podporovatelů
Personal Connect s.r.o.

